

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστὸ ἔτος καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γομφίον Διαιτ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανακιστηρίου 39.

14 Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφία)

Ὁ Κύριος Περδίκης παίζει μετὰ τῆς κυρίας του σκουπιστήν.

Συνάπτων θυμοσφώς τὸ τερπνὸν τῶ ὠφελίμῳ, προτιμᾷ τὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, τὸ παιγνίδιον αὐτὸ παντὸς ἄλλου, διότι καὶ εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται πολλήν, ὡσάκις σκουπίζει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰ χαρτῖα, καὶ γυμνάζεται ὅπωςδῆποτε εἰς τὸ ἔργον του.

Τὸ ἔργον τοῦ Περδίκη δὲν εἶνε ἀκριθῶς ὠρισμένον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν δὲν εἶνε ἐν μόνον. Ὁ ἥρωὸς ἡμῶν ἔχει πολλὰς ἐργασίας, ἐργασίας ἰδίως τοῦ ποδαριοῦ, ὡς λέγει κοινῶς ὁ λαός, αἵτινες πᾶσαι ἓνα καὶ μόνον ἔχουσι σκοπὸν, τὴν εἰς τὸ βαλάντιον αὐτοῦ μεταγγίσιν τοῦ ξένου χρήματος. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ὁ Κ. Περδίκης οὐδὲν περιφρονεῖ, οὐδὲ νομίζει ἀνάξιον ἑαυτοῦ. Κάμνει ἐν γένει τὸν μεσίτην, μεσίτην χρωματῶν, συναλλαγμάτων, οἰκοπέδων, μισθώσεων, ἔστω ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὑπηρετριῶν, μαγειρίων καὶ θαλαμηπόλων. Ἀγοράζει εὐθηνὰ καὶ μεταπωλεῖ ὅσον ἀκριβότερα εὖρη ὄπλα παλαιὰ, ἀρχαιοτήτας παντοειδεῖς, ὑφάσματα ἐξ ἀνατολῆς καὶ πινάκια ἐκ Ῥόδου, νομίσματα καὶ κειμήλια περίεργα. Προστατεύει, μετὰ τὸ ἀξημιώτόν του, τοὺς ζητοῦντας θέσιν καὶ ἐργασίαν ἀργού, γράφει ἀναφοράς, ἀπαλλάττει στρατευσίμους, ὑπερασπίζεται καταδικωμένους, προμηθεύει μάρτυρας, ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν εἰσαγγελίαν καὶ τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον, καὶ δανεῖζει τὰ περισσεύματά του μετὰ τόκον ἀρκετὰ χριστιανικόν, ἀσφαλιζόμενος δι' ἐνεχύρων, ἅτινα ἀγοράζει εἰκονικῶς ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐξωνήσεως. Πλὴν τούτων πάντων συνάγει συνήθως τὸ ἐσπέρας, ἀπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος, εἰς τὴν οἰκίαν του μικρὸν ὄμιλον φίλων καὶ παρέχει εἰς αὐτοὺς εὐάρεστον χαρτοπαικτικὴν διασκεδάσιν, ἥτις, κατὰ παράδοξον τῆς τύχης ἐπιμονήν, σπανίως ἀποβαίνει εἰς ζημίαν του.

Πρὶν ἢ εὐρύνη τοσοῦτον ὁ Κ. Περδίκης τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, εἶχεν ἄλλο ἔργον, ὅπερ βεβαίως δὲν ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἄν τυχὸν τὴν ἔχη, ἃς ὑποθέσῃ ὅ,τι θέλει τὸ πρᾶγμα εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ ση-

μειοῦμεν τοῦτο ἐν ὀλίγοις, ὅτι σήμερον — τοῦτέστιν ἐν ἔτει 1883 — ὁ Κ. Περδίκης ἔχει οἶκον ἴδιον, μ' ἐξώστην ἐπὶ τῆς λεωφόρου καὶ με φατνώματα περίχρυσα, ὅτι ἔχει ὑπηρετήν με λαιμοδέτην λευκὸν ἵνα ἀνοίγῃ εὐπροσώπως τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, καὶ περίκομπον δίφρον, δι' οὗ αὐτὸς μὲν ἐπισκέπτεται τοὺς πελάτας του πρὸ μεσημβρίας, ἢ δὲ κυρία του ἐξέρχεται μετὰ μεσημβρίαν εἰς περίπατον, ὅτι ἡ σύμβιος καὶ ἡ θυγάτηρ του — ξανθὴ δεκαεξαετίας κόρη πλήρης ποιήσεως καὶ μυθιστορίας, — ἐνδύονται πρὸς τῇ Διζιῇ, καὶ ὅτι ὁ υἱὸς του, ἀφροῦ γενναίως καὶ καρτερικῶς ἀντέστη εἰς ὅλην τὴν παιδαγωγικὴν σοφίαν τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ καὶ διδασκάλων, προὔτιμησε τέλος νὰ κύβη ὑπὸ τὸ κράτος ἑτερογενῶν παιδαγωγῶν, — τῶν ἐκ Γαλλίας ἀφθόνως εἰσχομιζομένων εἰς ἀνατροφήν τῶν ἑλληνοπαίδων, — καὶ περιφέρων χάριν αὐτῶν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου τὸς στενάς καὶ κοντάς αὐτοῦ περισκελίδας καὶ τὰ μυτερά του σανδάλια, ἔχει λόγους, λέγει, νὰ ὑποθέτῃ ὅτι μία ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε τοσοῦτον ἀναίσθητος πρὸς τὴν ἑλληνογαλλικὴν του φρασεολογίαν, ὅσον διατεινόνται φθονεροὶ τινες ὀμήλικες, πολὺ εὐρύτερας ἔχοντες τὰς ἀναξυρίδας τῶν καὶ ὀλιγώτερον μυτερά τὰ πέδιλά των.

Δὲν θὰ ἦτο ἴσως περιττὸν νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τέλους, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν εἰδησέων, ὅσας δυνάμεθα νὰ δώσωμεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, ὅτι ὁ Κ. Περδίκης ἀπὸ μακροῦ ἤδη τρέφει δύο διαπύρους πόθους ἐν τῇ καρδίᾳ του: νὰ γείνη ἱπότης τοῦ Σωτήρος, καὶ νὰ διορισθῇ πρόξενος ξένου τινὸς κράτους ἐν Ἀθήναις, ἔστω τοῦτο καὶ δημοκρατία τις τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. Τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ πόθου ὑπεσχέθη καὶ ἐξακολουθεῖ ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν φίλος τοῦ τις βουλευτῆς, ἀναγεῶν συνήθως παρ' αὐτῷ μικρὰ τινα συναλλάγματα. Ἡ δευτέρα του ἐπιθυμία εἶνε ὄνειρόν του ἀκόμη, ἀγνοεῖ δὲ ὁ Περδίκης πότε θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τελείωσιν τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας του.

Ὁ Κ. Περδίκης λοιπόν, Ἰωάννης τὸ ὄνομα, ἢ Γιάγκος, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν ἡ σύζυγός του, ὡσάκις τῷ παρουσιάζει λογαριασμοὺς πρὸς πληρωμὴν, παίζει, ὡς προείπομεν, σκουπιστήν μετὰ τῆς κυρίας του.

Ἡ κυρία του εἶνε γυνὴ τεσσαρακοντούτης πε-

ρίπου, ὀστεώδης, λιπόσαρκος καὶ πλήρης γωνιῶν, ὄξειαν ἔχουσα τὴν ρίνα, προέχοντα τὸν πώγωνα, στικτούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἑλαφρῶς μυστακιῶν τὸ ἄνω χεῖλος. Θυγάτηρ ἀγαθοῦ ἀγρότου, ἤντλει, μικρὰ ἐτι, ἀπὸ τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας, ἵνα ποτίσῃ τὸν πατρικὸν ὄνον, καὶ πολλάκις μετεφέρετο ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐντὸς τῶν χαλάθων του, ὡσάν τις ἀπέκαμνε νὰ τὸν παρακολουθῇ γυμνόπου. Νυκτευθεῖσα, πτωχὴ καὶ ἀπρικοκ, τὸν Περδίκη, ἔλλειψαι ἄλλου κρείττονος γαμβροῦ, καὶ μετὰ σπουδαίαν χειροτονίαν τοῦ βρακοφόρου πατρὸς τῆς, ὅστις οὐδεμίαν, ἔλεγεν, εἶχεν ὄρεξιν νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ βῆμα, εὐρέθη αἰφνης μετὰ τινα ἔτη πλουσία σύζυγός κ' ἐτι πλουσιωτέρα κληρονόμος, ὅτε ὁ πατὴρ τῆς, ἀνακαλύψας ἡμέραν τινα ἐν τῷ μυχῷ παλαίου κιβωτίου κίτρινα τινα καὶ σκωληκόβρωτα χαρτῖα κατέλαβε δυνάμει αὐτῶν μεγάλην γαίωρ περισχὴν, περὶ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπεδείχθη αἰφνης μεγαλοκτηματίας. Ἦνεν ἀληθὲς ὅμως, καὶ πρέπει τοῦτο νὰ σημειωθῇ πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος ἡμῶν, ὅτι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ μεγάλως τὸν ἐβοήθησε, κατὰ τε τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κιβωτίων χαρτίων καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν γαιῶν.

Ὅτω δέ, ἐντὸς δεκαετίας μόλις ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Περδίκη, ἐντελής καὶ γενική μεταμόρφωσις ἐπέβη βραχυδὸν ἐν τῷ οἴκῳ του, πᾶσαι δὲ τῆς οικογενείας αὐτοῦ αἰ κάμπαι προέκυψαν ἡμέραν τινα τοῦ βόμβουκος αὐτῶν περικαλλεῖς χρυσαλλίδες. Καὶ ὁ οἶκος αὐτὸς μετεμορφώθη, καὶ ἡ κυρία μετέβαλεν ὀμίλιαν καὶ βράπτριον, καὶ ὁ κύριος ἠλλάξεν ἔργον καὶ ἄλυσιν τοῦ ὥρολογίου του. Οὐδεὶς βλέπων τὴν κυρίαν Περδίκη, ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἡλιοκαὴ καὶ ἀκτένιστον παιδίσκη, ἧτις ἐσάρωνέ ποτε τὸν σταῦλον τοῦ πατρὸς τῆς, οὔτε συνόμιλῶν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὁμοιότητά τινα μεταξὺ τῆς φωνῆς του καὶ τῆς φωνῆς τοῦ παραγγέλλοντος ἓνα βαρὺν καὶ γλυκὺν βυραροῦ ὑπηρετοῦ μικροῦ καφενεῖου τῆς Πλάκας.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις τὸ ζεῦγος, ὅπερ τὴν ἐσπέραν τῆς 19 Αὐγούστου 1883 ἐπαίξας σκοπεύσθη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κ. Περδίκη.

— Τί ἐγένεον ἀπὸ τὰ παιδιὰ; ἐρωτᾷ ὁ οἰκοδεσπότης, σκουπίζων δι' ἐνὸς ῥήγα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτῖα.

— Αἱ! τὸ παράκαμες, κύριε! φωνεῖ ἡ Κ. Πηνελόπη, δὲν μ' ἀρίνεὶς χαρτί.

Καὶ προσθέτει μετὰ μικρὸν, ῥίπτουσα ἐν πτωσάρῃ ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

— Αἱ! τὰ παιδιὰ εἶπες; πῆγαν εἰς τὸ Φάληρον.

— Δὲν τὸ βαρέθηκα ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ γαλλικὸν θεάτρον; Δὲν ζεῦρω τί τοῦ βρίσκουν! ἐγὼ, νὰ

σοῦ εἰπῶ, μ' ἄρσει καλλίτερα τὸ ἑλληνικόν. Ὅτι ἐγὼ ἐγὼ τοὺς Μυλωνάδες καὶ τοὺς Πειρατὰς μὲ τὸν Ταβουλάρη.

— Ὅχι δὲ καὶ σὺ! τὸ γαλλικὸν ἔχει ἄλλην χάριν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἰ. ἀλλὰ μοῦ λέγουν ὅτι δὲν εἶνε καὶ παραπολύ ἤθικόν.

— Ἀνοηταίσι! ἤθικόν! τόσος καλὸς κόσμος ποῦ πηγαίνει...

— Ναί, δὲν σοῦ λέγω, ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις! θὰ εἶχα καλλίτερα νὰ μὴν ἐπῆγγιζε ἡ Ἀσπασία τόσο συχνά. Ἐγὼ μίαν φοράν ἐπῆγα ὅλην ὅλην, καὶ αὐτὴν διὰ τὸ χατήρι σου, καὶ ἐντράπηκα, σὲ βεβαίονω. Ἐπειτα εἶνε καὶ τὸ ἔξοδο! τὸ Φάληρον τόρα ἀκρίβη. Κάθε φοράν ποῦ πηγαίνουν κάτω τὰ παιδιὰ, θὰ θέλουν εἰκοσι φράγκα, τὸ ἐλάχιστον.

— Αἱ, καλὰ τὰρα! Σὺ νάχης τὴν υγεία σου, καὶ ἄς διασκεδάσουν λιγάκι καὶ τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ. Δόξα σοὶ ὁ Θεός, αἱ δουλειαὶ σου πηγαίνουν περίφημα.

— Ἀς ἦν οἱ ἄνθρωποι καλὰ, δὲν ἔχω παράπονον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτὸ νὰ τὰ σκορποῦμε.

— Ποῖος εἶπε νὰ τὰ σκορποῦμε; Κανεὶς δὲν τὰ σκορπᾷ. Ἐοθεύμεν μόνον ὅσα πρέπει διὰ νὰ κρατοῦμεν τὴν θέσιν μας εἰς τὴν κοινωσίαν. Ἀλήθεια... δὲν ἤξεύρεις δὲ! Ἡ κυρία Νυχάκη μ' ἀπήγγιξε προχθὲς κ' ἔκαμε πῶς δὲν μ' ἐγνώρισε. Παλαιαὶ συμμαθήτριά, γειτόνισσας τόσα χρόνια, τόρα ποῦ πανοῦρεθῆκε δὲν εἰξεύρω τί τῆς ἐράνη; Ἐπειδὴ τάχα ἐπῆρε ἓνα λογαγὸ καὶ πηγαίνει εἰς τὸ παλάτι, ψήλωσ' ἢ μύτη τῆς.

— Ἀφῆσ' τὴν νὰ ψηλώσῃ. Ἡ σακκουλά τις νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει.

— Μὰ εἶλα δά!

— Καὶ ποῦ τὴν ἀπάντησες τὴν κυρίαν Νυχάκη;

— Εἰς τῆς Λιζιέ.

— Πάλιν εἰς τῆς Λιζιέ ἦσουν; ποῖος ξεῦρε τί λογαριασμοὶ μὲ περιμένουν! ὑπολαμβάνει ὁ Ἰωάννης, στενάξων ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτοῦ.

— Οὐ! καυμένα Γιάγκο! νὰ σὲ ἀκούσῃ κανεὶς, θὰ εἶπῃ πῶς σ' ἐπιώχονα τί λογαριασμοὶ! Δύο μῆνας ἔγω τὰρα ποῦ σὲ παρακαλῶ διὰ τὸν παλῆ τῆς λογαριασμό ἀπὸ χίλια πεντακότια φράγκα, κ' ἀκόμη...

— Θάλλῃ κι' αὐτοῦναυ ἢ ὦρα του, διακόπτει ὁ Περδίκης, καὶ μὴ στενοχωρηθεῖσαι.

— Πότε; δεῖν κεράσωμεν τὸ λαχεῖον;

— Λαχεῖον εἶπες; ἄ, ναί, εἶδες;... λέγει ὁ σύζυγός καὶ αἰφνης αἰφνης τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης, προσθέτει μετὰ μικρὸν τινα σκεψίν.

— Τί ἔκαμες ταῖς πάντα προμμεσας ποῦ σοῦ ἔδωκα ταῖς προάλλας;

— Ταῖς ἐφύλαξα. Αἱ! ἔδωκα μίαν τῆς καυμένης τῆς μαγειρίστας. Μὰ παρέκαλετε τόσον πολὺ, ἀπαντᾷ δειλῶς, μ' ὅλον αὐτῆς τὸν μύ-

στακα, ἡ Κυρία Πηνελόπη, προσθέτει δὲ ἀμέσως, βλέπουσα δυσάρετως μορράζον τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου τῆς.

— Τῆς ἐκράτησα ἀπὸ τὸν μισθόν τῆς τὰ τρία φράγκα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς τὴν δώσης; ἄς ἦνε. Αὐτὸ εἶνε τύχη, καὶ τὴν τύχην του κανεὶς δὲν τὴν πουλεῖ, οὔτε τὴν χαρίζει.

Διενόηθη ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ἰωάννης νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ γραμματίου, ὅπερ εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὴν μαγειρίσσαν του. Ἀλλ' ὁ διαλογισμὸς του αὐτὸς ὑπῆρξε στιγμιαῖος καὶ στιγμιαῖος ἐξηφανίσθη. Μόλις διανοηθεὶς αὐτόν, ἀνελογίσθη συνάμα, ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ τὸν ἐκστομίσει, κ' εἰσέγησε περίφροντις.

— Τί συλλογίζεσαι; ἐρωτᾷ ἡ Κ. Πηνελόπη. Κάτι σκεπτικὸς ἐγένεες.

— Ἐνθυμηθῆκα ὅτι κίπου ἔγω νὰ πάγω, ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης ἐξάγων τὸ ὥρολόγιόν του. Διάβολο! δέκα περασμένους καὶ ὁ Ξανθάκης θὰ μὲ περιμένῃ.

— Τέτοια ὦραν θὰ ὄγη;

— Δουλειαίς, ἀγάπη μου, δουλειαίς, ἀπαντᾷ ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγερεθεὶς λαμβάνει τὸν πλόν του καὶ τὴν ράβδον του.

— Μὴν ἀργήσης, νὰ σὲ χαρῶ. Ξεῦρεις ὅτι δὲν μὲ παίρνει ὕπνος πρὶν ἔλθῃς.

— Τὸ ξεῦρω, χρυσὸ μου, τὸ ξεῦρω, λέγει καθησυχάζων τὴν τρυφερότητα τῆς συζύγου του καὶ μορράζων μᾶλλον ἢ μειδιῶν ὁ Γιάγκος.

Καὶ ἐξέρχεται εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ Κυρία Πηνελόπη, μείνασα μόνη, ἀπλώνει τὰ χαρτῖα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ῥίπτει τὴν πασιέντσαν τοῦ Ναπολέοντος, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ κεράσῃ εἰς τὸ λαχεῖον. Ἀλλὰ τὰ χαρτῖα δυστροποῦσι φοβερὰ καὶ μάτην ἐπικαλεῖται ἡ κυρία εἰς βοήθειάν τῆς πᾶσαν δυνατὴν καὶ θεμιτὴν καλονόθευσιν.

Τὰ χαρτῖα ἀπλοῦνται ἤδη ὀγδὸν φοράν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅτε ἡ θύρα σημαίνει. Εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία καὶ ὁ νεαρὸς Τηλέμαχος, υἱὸς καὶ θυγάτηρ τοῦ Κ. Περδίκη, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τοῦ Φαληρικῆ θεάτρον.

— Καλὸ ἔς τα! προσφωνεῖ εἰς τὰ τέκνα τῆς ἡ κυρία Πηνελόπη, διακόπτουσα ἐπὶ στιγμὴν τὴν μαντικὴν αὐτῆς. Πῶς περάσατε; ἦτον κόσμος πολὺς; πῶς ἐπῆγε ἡ παράστασις;

— Ὠραία, μαμά! ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία εἰς τὴν πρώτην μητρικὴν ἐρώτησιν.

— Τρο-με-ρός! ἀπαντᾷ ὁ Τηλέμαχος εἰς τὴν δευτέραν, καταπίπτων ἐπὶ μιᾷ καθέδρας, ἀπομάσων τὸν εὐγενὴ τοῦ μετώπου τοῦ ἰδρωτὰ δι' εὐάδους μικροῦ μανδύλου καὶ ἀνάπτων ἐν σιγᾶρον ὑπὸ τὴν ρίνα σχεδὸν τῆς μητρὸς του.

— Ἐξαίρετα! ὑπολαμβάνει ἡ κόρη, συμπληροῦσα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Καὶ ἐπιλαμβάνεται ἡ ἀδρὰ δεσποινὶς ν' ἀφηγηθῇ εἰς τὴν Κ. Περδίκη τὴν ὑπόθεσιν τῆς Mascotte.

Ὁ Περδίκης ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, ἀλλὰ δὲν κατηνύθη εἰς τοῦ φίλου του Ξανθάκη, ὡς εἶπεν ἐκ τοῦ προχείρου προφασιζόμενος εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἀνῆλθεν εἰκῆ, ἀλλόφρων καὶ βραδυπατῶν, τὴν ὁδὸν Σταδίου, διέδραμε τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, κ' εὐρέθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν δένδρστονίαν τοῦ κήπου τῶν Ἀνακτόρων, κατευθύνων τὸ βῆμά του πρὸς τὰ Ἄντρα.

Ὁ Ἰωάννης εἶνε πολὺ σκεπτικὸς, καὶ ἰδέα τις ἐπίμονος φαίνεται τυραννοῦσα τὴν διάνοιαν αὐτοῦ.

Ἐχει, καὶ αὐτὸς δὲν ἤξεύρει πῶς, περιεργόν τι καὶ ἀνεξήγητον προαισθημα. Φρονεῖ ἀδιασείστως, ὅτι θὰ κεράσῃ αὐρίον τὸν πρῶτον λαχνὸν κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν λαχετοφόρων ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῆς Τραπεζῆς. Ἀλλὰ τὴν μακαριότητα τοῦ ὠραίου αὐτοῦ προαισθηματος ταράττει ἡ εἰδησις, ἣν πρὸ μικροῦ τῷ ἀνεκοίνωσεν ἡ σύζυγός του, ὅτι ἐν τῶν εἰκοσι γραμματίων, ἅτινα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἠγόρασα, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας του.

Ἄν αἰφνης ὁ κεραδαίων λαχνὸς εἶνε αὐτός;

Τὸ συλλογίζεται μόνον κ' αἰσθάνεται ὅτι κόπονται τὰ γόνάτα του.

— Δὲν εἶνε ἀράγε τρόπος...; διανοεῖται ὁ Περδίκης, καὶ γίνεταί αὐτὸς μὲν σκεπτικώτερος τὸ δὲ βῆμά του βραδυτέρον.

Περικάμπει οὕτω τὸ ἀγγλικὸν νεκροταφεῖον, φθάνει εἰς τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ μικρὸν καφενεῖον, καὶ βλέπων ὅτι τὰ τραπέζιά του εἶνε ἐντελῶς ἔρημα, κάθηται αὐτομάτως εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Περδίκης τρελλαίνεται διὰ ναργιλέν' ἀλλ' οὐδὲ κἂν συλλογίζεται νὰ τὸν διατάξῃ. Σκέπτεται πάντοτε, καὶ φέρων ἀδιακόπως τὴν ἀριστεράν του χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, τρίβει διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ παραμέσου τοὺς κροτάφους του.

— Τὸ γουργουλιδίον σας, κύρ Γιάγκο; ἐρωτᾷ προσερχόμενος νυσταλέος ὑπηρετῆς.

Ἀλλὰ μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, ἐρμηνεύει ὡς ἀποδοχὴν ἐν τῶν ἀλλεπαλλήλων: Χμ! δι' ὧν ὁ Περδίκης συνοδεύει τὴν ἐπίμονον τριβὴν τῶν κροτάφων του, καὶ φέρει μετ' ὀλίγον τὸν ναργιλέν, ῥοφῶν μὲν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιστομίου του, ἵνα δῆθεν διατηρήσῃ αὐτὸν ἀνημμένον, σπογγίζων δὲ κατόπιν αὐτὸ διὰ τῆς βυραρᾶς του παλάμης.

Ὁ Γιάγκος λαμβάνει αὐτομάτως τὴν σύριγγα, τὴν φέρει ἀνεπιγνώστως εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ῥοφᾷ μηχανικῶς ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα. Ἀλλ' αἰφνης ἐγείρεται, χωρὶς κἂν νὰ συλλογισθῇ νὰ πληρώσῃ τὴν δεκτῆράν του, καὶ ἀναχωρεῖ κατευθύνόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

Ἡ μορφή του εἶνε πάντῃ ἀλλοία· τὸ πρόσω-
πόν του εἰσπρόσβη. Αἱ χεῖρες του ἀναπλάσσονται
δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὡς ἐκκρομὴ ὠρολογίου,
καὶ τὸ βῆμά του ἔγεινε ἐλαφρὸν καὶ ὑπόπτερον
ὡς βῆμα σεισπογυῖδος. Προδήλως μετεβλήθησαν
καὶ οἱ διαλογισμοὶ του. Εὐρέθη, φαίνεται, ὁ τρό-
πος ἐκείνος... καὶ ἡ φαντασία τοῦ Περδίκης ἀρ-
μενίζει τὴν πλησίον καὶ φαιδρὰ διὰ τοῦ ἀπεί-
ρου πόντου τῶν σχεδίων, ὧν ἀναπλάττει δυνατὴν
καὶ προσεχῆ τὴν πραγματοποιήσιν διὰ τοῦ ἀνα-
πορεύτου κέρους τῶν ἑκατῶν χιλιάδων.

Ὁ νοῦς του μεθίσταται ἀκάματος ἀπὸ ἰδέας
εἰς ἰδέαν καὶ ἀπὸ ἐπιχειρήσεως εἰς ἐπιχειρήσιν.
Ἄγνοε τί νὰ ἐκλέξη καὶ ποῦ νὰ σταματήσει.
Πόσα πράγματα δυνατὰ εἶνε νὰ κάμη μὲ ἑκατὸν
χιλιάδας μετρητοῦ χρήματος, ἀκόπως ἀποκτη-
θεῖσας καὶ ἀρέσως διαθέσιμους! Ὁ Περδίκης,
φαίνεται, θέλει νὰ τὰ κάμη ὅλα διὰ μίαν, διότι
τὰ διάφορα σχέδιά του σωρεύονται ἀλλεπάλληλα
ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ μάτην προσπαθεῖ νὰ τὰ
τακτοποιήσῃ.

Συλλογίζεται ἐν πρώτοις νὰ ἀναπτύξῃ ἐτι μάλ-
λον τὰς ἐργασίας του, νὰ αὐξήσῃ ἰδίως τὰ ἐπι-
νεχύρω δάνειά του, καὶ νὰ συστήσῃ συγχρόνως,
ὑπὸ πιστὸν τινα διευθυντὴν, εἰδικὸν κατὰστημα
πωλήσεως τῶν εἰς τὴν κυριότητά του περιερχο-
μένων οὕτω τιμαλφῶν. Ἄλλ' αὐτὰ θὰ ἠδύνατο
νὰ τὰ κάμη καὶ ἄλλως, χωρὶς τὰς ἑκατῶν.

Διανοεῖται μετὰ μικρὰν νὰ συστήσῃ ἐφημε-
ρίδα καθημερινήν, οἰκονομικοπολιτικὴν, ἢ κάλιον
πολιτικοσαυρικὴν, μὲ πολλὰ ποιήματα, τὴν ὁποίαν
νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ φοβῆται ὁ κόσμος, καὶ τῆς
ὁποίας νὰ περιποιηθῇ κατ' ἀνάγκην τὸν διευ-
θυντὴν. Ἐἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν γνωρίζει πολλὰ
γράμματα — περὶ τούτου δὲν πλανᾶται ὁ Περ-
δίκης, ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὰ; Ἐἶνε ἀνάγκη νὰ
γνωρίζῃ τις γράμματα διὰ νὰ διευθύνῃ ἐφημε-
ρίδα; Αὐτὸς θὰ λέγῃ καὶ ἄλλος θὰ γράφῃ. Ἐ-
πειτα, ὁ Τηλέμαχος; Αὐτὸς ἠξεύρει γράμματα
περισσότερα παρ' ὅσα χρειάζονται. Θὰ ἦνε ὁ
γράμματός τῆς συντάξεως, καὶ θὰ γράφῃ συγ-
χρόνως καὶ τὰ θεατρικά, εἰς τὰ ὅποια εἶνε πολὺ
δυνατός. Ἄλλὰ... θὰ κερδίξῃ ἡ ἐφημερίς; θ'
ἀπαντᾷ τοῦλάχιστον τὰ ἐξοδά τῆς; Περὶ τούτου
ἔχει μερικὰς ἀμφιβολίας ὁ Περδίκης.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀμφιβολιῶν του ἀναθρᾷσκει
ἀλλήλῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ. Νὰ γείνη βου-
λευτής. Νομίζει, ἂν δὲν τὸν ἀπατᾷ ἡ μνήμη καὶ
ἡ οἰκογενειακὴ παράδοσις, ὅτι συγγενὴς τις τῆς
μητρὸς του κατήγετο ἐκ Θεσσαλίας. Ἐκεῖ, λέγει
καθ' ἑαυτὸν, εἶνε κάπως εὐκολωτέρα ἡ ἐπιτυχία.
Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ δὲν ἐγυμνάσθησαν ἀκόμη ἀρ-
κετὰ εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ σφαιριδίου, καὶ ἐπι-
τυχῆς τις συνδουασμός... Ἐννοεῖται ὅτι θὰ κατα-
βάλλῃ αὐτὸς τὰς ἐκλογικὰς δαπάνας. Ἡ θυσία
αὐτῆ τοῦ φαίνεται πολὺ εὐλογος. Ἐπειτα, ἀφοῦ
γείνη βουλευτής, καὶ τὰ παρακτώ ἔρχονται μόνον

των. Φωνὴν, ὅδε καὶ τῷ Θεῷ, ἔχει ἀρκετὴν· πόδας
ἔχει διὰ τὰς κλίμακας τῶν ὑπουργείων· ἔχει δὲ
καὶ γρόνθους ἐν ἀνάγκῃ στιβαροὺς διὰ τὰς τα-
ραχώδεις βουλευτικὰς συζητήσεις.

Περὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σχέδιον, εἰς ὃ εὐα-
ρεστότερον παραμένει ἡ ἀναπτρωθεῖσα φαντασία
τοῦ Ἰωάννου, ἀνακλαδούονται πολλὰ ἄλλα ἰδέαι
δευτερεύουσαι: προσφορὰ τινες εἰς ἀγαθοεργὰ
καταστήματα — ὅχι πολὺ μεγάλαι, ἀλλ' ἀρκε-
ταὶ ὥστε νὰ λαλήσῃ περὶ αὐτῶν ὁ τύπος· γεύ-
ματὰ τινα εἰς μερικοὺς φίλους· ὀλίγα δῶρα κα-
τὰλληλα εἰς πρόσωπα ἐπιρροῆς καὶ κοινωνικῆς
σημασίας καὶ εἰς, δύο χοροὶ τῶν χειμῶνα — μὲ
ὄρχηστραν, ἐννοεῖται, καὶ μὲ δειπνον, — κατὰ
τοὺς ὁποίους, τίς οἶδε, ἠμπορεῖ τέλος νὰ τοποθε-
τηθῇ καὶ ἡ Ἀσπασία του.

Πάντα ταῦτα ἀνακυκλῶνται φερόντῃ μίγδῃ ἐν
τῇ διανοίᾳ τοῦ Περδίκης, καὶ ὁ Περδίκης βραίνει
γοργῶ τῷ βήματι, ἀπομάσσων διὰ τῆς παλάμης
τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του, χωρὶς καὶ νὰ προσ-
έχη τοῦ διευθύνεται.

Τέλος ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ, εὐρίσκειται ἀνεπι-
σθήτως πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου του. Εἰσέρχεται
χωρὶς νὰ σημάνῃ, διότι κρατεῖ πάντοτε τὸ κλει-
δίον του, καὶ εὐρίσκει τὴν κυρίαν Πηνελόπην
κοιμωμένην ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς, καὶ ἀνα-
παύουσαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχί-
ονός τῆς, ἐν μέσῳ σωρείας παιγνιοχάρτων.

Ὁ Ἰωάννης οἰήγαγε σχεδὸν ἄπυνον νύκτα καὶ
ἐξῆλθε λίαν πρῶτὴ τῆς οἰκίας του.

Ἐν τῷ γραφείῳ του ἦτο διαρκῶς ἀφρημένος.
Ἐκάθητο καὶ ἠγείρετο ἄνευ λόγου, ἐξωγράφει
πανταεῖδεις χιμαιρικὰς εἰκόνας ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ
στυποχάρτου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν τράπεζάν
του ἐμονολογεῖ πολλὰ καὶ ἀσυνάρτητα καὶ ἀκατά-
ληπτα, καὶ ἐβλεπεν ἀδιακόπως τὸ ὠρολόγιόν του.
Ἄπὸς ἡ δὲς μάλιστα ἐνόμισεν ὅτι ἐστάθη, τὸ
ἔφερον εἰς τὰ ὠτά του, καὶ ἀποτείνόμενος εἰς
μικρὸν τινα, ὠχρὸν καὶ καχεκτικὸν νεανίσκον,
ὅστις ἔγραφε κεκυφῶς ἐπὶ παρακειμένου τραπέ-
ζιου καὶ ἐξετέλει παρὰ τῷ Περδίκῃ τὸ διπλοῦν
ἔργον γραμματέως συνάμα καὶ ὑπηρετοῦ, τὸν ἠ-
ρώτησε:

— Τί ὠραν ἔχεις, Δημήτρι; Ἄχ! λησιμό-
νησα, ὅτι δὲν ἔχεις βωλόγι.

— Ἐγὼ βωλόγι, κύρ Γιάγκο! ἀπήντησεν ὁ
ὠχρὸς γραμματέως καὶ ἀνέκφραστον μελαγχολι-
κὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ ἀνάμα χεῖλη του. Τί
θέλετέ; νὰ μάθετε τί ὠρα εἶνε;

— Ναί, καμμένε· μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ὠρολόγι
μου πηγαίνει τρομερὰ πίσω.

— Εὐκόλο πράγμα. Νὰ πεταχθῶ μίαν στιγ-
μὴν εἰς τὸ καφενεῖον...

Καὶ πρὶν ἢ ἀνακείνη τὴν ἔγκρισιν τῆς προ-

τάσεώς του, ὁ Δημήτριος, χαίρων ὅτι τῷ παρέ-
χεται εὐκαιρία νὰ πεταχθῇ μίαν στιγμὴν ἔξω,
διαβαίνει ἀσκεπῆς τὴν ὁδόν, εἰσέρχεται εἰς τὸ
ἀπέναντι καφενεῖον, λέγει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὀ-
λίγας λέξεις εἰς τοὺς παρακαθημένους γνωρίμους
του, βλέπει τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ καφενεῖου, καὶ ἐπι-
στρέφει εἰς τὸ γραφεῖον λέγων:

— Ἐννῆάμισυ!
— Καλὰ τὸ ὑπέθετα ἐγὼ. Εἴκοσι λεπτὰ πη-
γαίνω πίσω.

Ὁ Περδίκης ἀνοίγει τὸν σὺρτῆν τῆς τραπεζῆς
του, λαμβάνει γραμματίαν τινα λαχείου ἀποτε-
θειμένα εἰς τοὺς μυχοὺς αὐτοῦ, τὰ μετρεῖ, γράφει
τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐπὶ μίας σελίδος τοῦ σημειω-
ματάριου του, κάτωθεν ἄλλων ὁμοίων ἀριθμῶν,
καὶ λαμβάνων βιαίως τὸν πῖλον του, ἐξέρχεται τοῦ
γραφείου καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν Ἐθνικὴν
Τράπεζαν.

Δὲν εἶν' ἐτι δέκα ἡ ὥρα, ἀλλ' ὁ Περδίκης ἀδια-
φορεῖ. Εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου πρό-
κειται νὰ γείνη ἡ κλήρωσις καὶ ἐκπλήσσεται ὅτι
δὲν εἶνε πρῶτος. Πολλοὶ ἄλλοι, γνωρίμοι καὶ
ὁμότεχοι, τὸν προέλαβον. Παρατηρεῖ τὰς ἀνη-
σύχους αὐτῶν μορφὰς καὶ μειδιᾷ παράδοξον οἰ-
κτου μειδίαμα.

— Ὅλοι αὐτοὶ θαρροῦν πῶς θὰ κερδήσουν,
λέγει καθ' ἑαυτὸν.

Πλησιάζει δὲ εἰς τὸ ὄψανόν κοράσιον, ὅπερ
ἐκλήθη νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς λαχνοὺς ἀπὸ τῆς κλη-
ρωτίδος, θεωπεύει πατρικῶς τὴν παρειάν αὐτοῦ
καὶ τῷ λέγει εὐθύμως:

— Νὰ σὲ ἰδῶ, κορίτσι μου! Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς
νὰ ἦσαι τυχερῆ, καὶ τὴν προικὰ σου ἐγὼ θὰ σοῦ
τὴν κάμω.

Τέλος — τί νὰ βραδύνωμεν; — ὁ πρῶτος ἀριθ-
μὸς ἐξάγεται τῆς κάλπης καὶ κηρύσσεται μεγα-
λοφώνως εἰς ἐπήκουσιν τῶν παρισταμένων. Ὁ Ἰωάν-
νης διατρέχει διὰ βλέμματός γοργῶ τὸν κατά-
λογόν του, καὶ βλέπει τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον τὸν
μαγικόν, τὸν βλέπει μεταξὺ τῶν πέντε πρώτων
τοῦ σημειωματάριου του.

Τὸ προησθάνετο, τὸ ἀνέμενε, τὸ εἶχε βεβαίον
καὶ ὅμως τὸ αἶμα ἀνέβη διὰ μίαν εἰς τὴν κεφα-
λήν του, ἡ δὲ καρδιά του ἐσταμάτησε πρὸς στιγ-
μὴν καὶ ἤρχισεν εὐθύς σφύζουσα βιαίως καὶ ὀλο-
νεῖ σφυσήλατοῦσα τὸ στήθος του. Οἰόφθαλμοί του
ἐθαμβώθησαν, ἰλιγγίασεν, ἐξάλισθη, καὶ τοῦ ἐφάνη
αἶφνης ὅτι τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ του ἐξετάθησαν
βαθμῆδόν εἰς ὕψος καὶ πλάτος, ἐμεγεθύνθησαν,
καὶ ἐκάλυψαν τέλος τὴν σελίδα τοῦ καταλόγου του.
Ἐπειτα ἐξηκολούθησαν ἀκόμη νὰ διαστέλλωνται,
ἀπεσπάσθησαν τοῦ χάρτου, ἔγειναν κολοσσοί, καὶ
ἤρχισαν περιπατοῦντα ἐντὸς τῆς αἰθούσης, περι-
στοιχίζοντα αὐτὸν καὶ μορφαζόντα παράδοξως.

Ἄλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ φαντασμαγορία ὀλίγα μόνον
δευτερόλεπτα διήρκεσεν. Ὁ Περδίκης ἔβαλε βραγ-
χῶδῃ κραυγὴν, μίαν μόνον καὶ μόνουσλλαβον:

— Α!
Κ' ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.
Κύριε Περδίκη, κύριε Περδίκη!
Δικός σας εἶνε ὁ πρῶτος;
Σας συγγαίρουμεν!
Καὶ εἰς ἄλλα!
Σταθῆτε δά!
Μὴ λησιμονήσετε τὴν προικὰ τοῦ κοριτσιοῦ!
Αἱ φωναὶ αὐταὶ καταδιώκουσι θορυβῶδως τὸν
Ἰωάννην, οἰκείστεροι δὲ τινες τῶν παρισταμέ-
νων τρέχουσι καὶ κατόπιν του μέχρι τῆς θύρας.
Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐξῆλθεν ἤδη εἰς τὴν ὁδόν, ἐπήδη-
σεν ἐντὸς τῆς προστυχούσης ἀμάξης, καὶ ἐφώνησεν
εἰς τὸν ἀμαξῆλάτην:

— Σ' τὸ σπῆτι! γρήγορα!
Ἄλλὰ μόλις ἐκίνησεν ἡ ἀμαξά καὶ ὁ Περδίκης
ἔγεινε ἠρεμώτερος. Τὸ θάμβος τῶν ὀφθαλμῶν
τοῦ διελύθη, ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, ὁ φανταστικὸς
ἔχων τὰς διαστάσεις καὶ πρὸ μικροῦ ἐτι χορεύων
τὸν κόρδακα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπανελάβην
ἡσυχος τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ἐπὶ τοῦ σημειω-
ματάριου του, καὶ τὸ σημειωματάριον ἐτέθη πάλιν
εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἡ διάνοιά του ἤρχισε
σκεπτομένη ὠριμώτερον καὶ ψυχρότερον.

— Ἐἶνε λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀπὸ τοῦ πέν-
τε ποῦ ἔδωκα τῆς γυναικὸς μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν
ὁ Ἰωάννης· καὶ δὲν εἶνε παράξενον νὰ ἦνε...

Καὶ ἔπειτα ἐπιμόνωσεν τὸν αὐχένα του.

— Στάσου, ἀμαξά! κραυγάζει ἀμέσως καὶ
καταβαίνει τοῦ δίφρου ἐν μέσῳ τῆ ὁδοῦ. Κατα-
λείπων δὲ τὴν λειψόφορον, μεταβαίνει διὰ στενω-
πῶν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν
ἀπαρατήρητος διὰ μικρᾶς τινος ὑπηρετικῆς θύρας,
ἀναβαίνει ἀπνευστί διὰ στενῆς πλαγίας ἀναβά-
θρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὑπηρετίας του, καὶ χω-
ρεῖ ἀκροποδητὴ πρὸς ἐπίμηκες πράσινον κιβώτιον,
ὅπερ κατέχει μίαν αὐτοῦ γωνίαν.

Ἐκεῖ ἵσταται καὶ ἀκροᾷται. Δὲν ἀκούει τίποτε.
Ἐἶνε ἐλεύθερος νὰ κάμη ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ... δι-
στάζει νὰ τὸ κάμη. Ἐκτείνει τὴν χεῖρά του πρὸς
τὸ κιβώτιον καὶ πᾶσιν τὴν ἀποσύρει· στρέφει ἐν-
τρομος τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν θύραν, διότι τοῦ
φαίνεται ὅτι κατ' ἤκουσεν. Ἄλλ' εἶνε μάταιος ὁ
φθόβος του. Δὲν εἶνε κανεὶς... καὶ ὁ Περδίκης
πλησιάζει ἐγγύτερον εἰς τὸ κιβώτιον.

— Αἴ! λέγει καθ' ἑαυτὸν. Ἦρπει νὰ τελειώ-
νω καὶ σύντομα.

Δράττει τότε ἀποραστικῶς τὸ κάλυμμα τοῦ
κιβωτίου καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τὸ
κιβώτιον εἶνε κλειστόν. Ἐντείνει τὰς δυνάμεις
του, ἐν ἀποσπᾷ τὸ κάλυμμά του, ἀλλ' αἱ χεῖ-
ρές του τρέμουσαι κάπως καὶ τὸ κιβώτιον ἀνθί-
σταται. Ἐξάγει τότε τὸν ὄρμαθόν τῶν κλειδίων
του, κύπτει πρὸς τὸ κλειθρὸν καὶ εἰσάγει ἐν ἐξ
αὐτῶν εἰς τὴν ὀπήν του. Τὸ κιβώτιον ἀνοίγει καὶ
ὁ Ἰωάννης ἀνακυκᾷ πυρετώδως τὸ περιεχόμενον.
Ἐἰς τὸν ἔσχατον αὐτοῦ μυχὸν εὐρίσκει τέλος ὅ,τι

ἐξήτει: τὸν πολύτιμον κληρὸν, συνεπτυγμένον εἰς σχῆμα μικροσκοπικὸν καὶ τυλιγμένον ἐντὸς ἄλλου χαρτίου. Τὸν ἀνοίγει, . . . καὶ βλέπει ἀκτινοβολοῦντα πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸν μαγικὸν ἐκείνον ἀριθμὸν, οὕτινος ἀρχίζουσι πάλιν τὰ ψηφία νὰ μεγαθύνωνται εἰς γίγαντας καὶ νὰ χορεύωσι πυρρίχην ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου. Ἄλλ' ὁ Περδίκης δὲν λησμονεῖ, ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν διζηθεσίμων εἰς ἀκίρους φαντασμηγορίας, καὶ ἡ ἰσχυρὰ του θέλησις ἐπαναφέρει ταχέως τὴν ἡρεμίαν εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἓν ἄλλο γραμμάτιον, τὸ διπλῶναι ἀπαρράλλακτως ὡς τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὸ βῆθος τοῦ κιβωτίου, οὕτινος ταχτοποιεῖ ἐπιμελῶς τὸ περιεχόμενον ὡς καλὴ οἰκοκυρά. Εἶτα τὸ κλειδώνει πάλιν, ὡς καλὸς οἰκοκύριος, καταβαίνει εἰς τὴν οἶκον ὅθεν ἦλθε, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τῆς αὐλείου θύρας, ἀφοῦ θορυβωδῶς ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ δρομαίως προσῆλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ ὁ ὑπηρέτης του μετὰ τὸν λευκὸν λαίμοδετον.

Ὁ Περδίκης εἶνε ἐντελῶς ἀτάραχος· τὰ γόνατά του μόνον τρέμουσιν ὀλίγον.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Γ. Φέρπου].

(Συνέχεια τῶν προηγούμενων φύλλων).

IB.

Ἡ οἰκία ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν εἰσοδόν. Ἀπὸ τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιθάλαμος, τὰ πάντα ἐφαίνοντο καθαρὰ, λάμποντα ὀλίγον τι παιδαριῶδη. Πράγματα παρόδοξα, λείψανα ἄλλης τιγὸς γενεᾶς ἐκόσμουσαν τοὺς τοίχους καὶ τὰ τραπέζια. Ὡς στρουθοκαμήλου κεκοσμημένον διὰ μεταξίνων θυσάνων ἐκρίματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ὡς λυχνία· ἐν ὑαλοφράκτῳ σκευοθήκῃ, κειμένη ἐπὶ τραπέζιου κοσμομένου διὰ μελανοδοχείου, ἐκείνου ἐπιμελῶς τεταγμένα καὶ καθάρια μικρὰ τινὰ τεχνουργήματα ἐκ μαργαριτῶν, κάρνα κοκκοφοινίκων τορευτά, προφανεῖς ἀναμνήσεις ταξιδίου εἰς Βρέστην ἢ Τουλῶνα, καὶ ἄλλα μυρία ὅσα μηδαμινὰ καὶ ἄνευ τιγὸς ἕξις πράγματα, ὑπὸ τοῦ κτήτορος ὁμοῦς αὐτῶν θεωρούμενα προφανῶς ὡς περιέργα καὶ θεᾶς ἀξία.

Ἡ πλύντρια δὲν ἔμεινε πολὺ θεωροῦσα αὐτά, ἄλλως τ' ἐγίνωσκεν ἀπὸ πολλοῦ τὰ πολύτιμα ταῦτα παιδαριῶδη ἀθύρματα. Ἡ γραῖα ἐπανῆλθε καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθυσαν ὑπὸ δύο παραθύρων φωτιζομένην, ἐνθα παρὰ πυρὰν ἀξιόλογον ἐκάθητο γεροντοκόρη τις ἐργαζομένη καὶ κύπτουσα πρὸ μεγάλου τιγὸς ἱστοῦ, ἐφ' οὗ ἦτο τεταμένος τάτης κεντητός.

— Καλημέρα, κυρά Ζαλίνη μου, εἶπε χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν της. Στάσου νὰ ἀπομετρήσω: πέντε, ἕξι, ἑπτὰ. — Ἐτελείωσα.

Καὶ ἀνακύψασα ἐνέπηξε τὴν βελόνην της ἐπὶ τοῦ τεταμένου κανθαβωτοῦ, καὶ εἰδείξεν εἰς τὴν πλύντριαν τὸ παχουλὸν πρόσωπόν της ἔχον τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς, στιλβούσας καὶ ροδόχρους ὡς τὸ μῆλον, ὀφθαλμούς τεροδόχρους ἀχμαιστάτους καὶ ζωηροτάτους, ὀδόντας λευκοὺς ἔτι καὶ κανονικοὺς· τὸ δ' ὅλον πρόσωπον περιεκλείετο ὑπὸ κομφῶν βοστρύχων ὑπολευκῶν, ἀφελῶς μὲν ἄλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ τιγὸς συμμετρίας. Κεκρυφαλὸς μετὰ τριχάπτων καὶ ταινιῶν κυανῶν ἀνοικτῶν ἔστρεπε τὸ ὀλίγον κοινὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ εὐαρεστότατον μὲν καὶ συμπαθές, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐκ ὀλίγης δόσεως ἀκκισμῶν καὶ ἐπιτηδεύσεως πεπρωκισμένον.

Ἡ κυρά Ζαλίνη ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ ἅμα καὶ οἰκειότητος, καὶ ἐκάθισεν, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τῇ ἔλεγεν ἡ ἐνθίζουσα αὐτῇ: Κάθισε.

— Στοιχηματίζω ὅτι μου ἔφερες τοὺς μπινδέες μου καὶ ἦλθες νὰ μου ζητήσης τῆς θαντέλλης, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη. Δὲν ἐνθίρισα ἀκόμη νὰ της εὐρῶ καίμενη. Λυποῦμαι ὅπου ἔκαμες καὶ τόσον δρόμον. Ὅλα ἐνα θέλω νὰ εἰπῶ τῆς Γριανταρυλλιάς: νὰ σου δώσῃ μερικοὺς λαίμους. . .

— Ἐγὼ δὲν ἦλθα γι' αὐτό, κυρία, οὔτε σὰς ἔφερα τίποτα, εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη μετὰ σεβασμοῦ, κινουμένη νὰ κρατήσῃ τὴν πρὸς τὸν κώδωνισκον ἐκτεινομένην χεῖρα τῆς γεροντοκόρης, ἥτις πάραυτα ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της. Ἐγὼ ἦλθα γιὰ ἄλλο, καὶ ἐπειδὴ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μου δείχνετε κάποιαν φιλίαν καὶ μπιστοσύνην, θὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου.

— Λέγε, κυρά Ζαλίνη· εἰσά: ἡ τιμιωτέρα γυναῖκα ἀπ' ὅσας γνωρίζω.

Ἄλλ' ἡ ἐνθάρρυνσις αὐτῆ δὲν ἰσχυσε νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη τῆς πλυντρίας.

Ὅθεν ἡ γηραιά νεᾶνις ἐξηκολούθησε φιλικῶ τῷ τρόπῳ.

— Μήπως ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε χρήματα; Λέγε μου ἐλεύθερα.

— Ὅχι, ὄχι, κυρία, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ ἀξιόλογος γυνή.

Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐνθάρρυνθησα ἐκ τῆς προσφορᾶς τῶν χρημάτων ἢ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν εὐμενῶν λόγων, ἐκάθισε καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρκέλλας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Μονρὸρτ μέχρι τῆς τελευταίας σκηνῆς, ἥς ἦτο καὶ αὐτὴ μάρτυς αὐτόπτης.

Ἡ κυρία εἰργάζετο δραστηρίως χωρὶς νὰ τὴν διαφεύγῃ οὔτε μία βελονιά οὔτε μία λέξις ἐκ τῆς διηγήσεως τῆς πλυντρίας.

— Ἐ, καὶ τώρα; εἶπεν ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀφ' οὗ ἡ πλύντρια εἰσιώπησε.

— Καὶ τώρα, ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία. Ὅταν εἶδα ἐγὼ αὐτά τὰ πράγματα, ἐμβῆκα εἰς τὸ λεω-

φορεῖο καὶ μιὰ καὶ δύο ἡλθα ἐδῶ νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή σου. Τί μοι λέτε, σεῖς νὰ κάμω;

Ἡ κυρία Ἐρμίνη — τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς — ἐθεώρησε τὸ ζήτημα πολὺ σπουδαῖον, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἀπόησεν ὀλίγον τὸν ἱστον της καὶ ἐστηρίχθη ἀνακαυτικῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς καθέδρας της.

— Καὶ ὁ πατήρ; ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σκεψίν.

— Τοῦτο ἰσὰ ἰσὰ με ἀνησυχεῖ, κυρία Ἐρμίνη! Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἂν ἐξέταζαν καλὰ τότε τὴν ἀρχή, θὰ κατώρθωσαν νὰ εὐρουν τὸν πατέρα. Καὶ ἂν τὸ παραδεχθούμε, πού ποτε μοι δὲν το πιστεύω, ὅτι τὴν ἐπαράτησε τὴ μητέρα ἐπιτηδες, δὲ θὰ ἔξερῃ πὼς εἶνε πεθαμμένη καὶ ἢ ἄλλαξε γνώμη γιὰ τὸ κατῆρι τῆς κόρης.

— Ὅποια ἀλλόκοτος τύχη! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη μετὰ μελαγχολίας: ὀλίγον τι θεατρικῆς. Ὁ πατήρ αὐτός καὶ ἡ κόρη, οἱ ὅποιοι θὰ λατρεύουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ τοὺς χωρίζῃ ὁ Ἄσκωνος καὶ ἠθικὸν βάρβαρον ἔτι μᾶλλον ἀπέραντον!

Ἡ κυρά Ζαλίνη δὲν ἀπεκρίθη, διότι τὸ ποιητικὸν τοῦτο ὕφος ὑπερέβαινε τὰ συνήθη τῆς συνδιαλέξεώς της ὅτι. . .

— Καταλαμβάνετε, προσέθηκεν ἀφ' οὗ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἱκανὸν διάλειμμα, καταλαμβάνετε ὅτι ἡ θέσις τοῦ κακόμοιρου τοῦ κοριτσιοῦ εἰς τῆς κυρίας Φαβροῦ θὰ κατάντησῃ ἀνυπόφορη, ὡς ἐδῶ ὑποφέρετο ἀκόμη, μὰ τώρα πλέον ἀφ' οὗ τὴν εἶπαν καὶ ἀχάριστη, δὲν εἶνε τρόπος νὰ μείνῃ. Καὶ ἔπειτα ἡ Λουίζα θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σχολεῖα ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνας καὶ θὰ θέλῃ περισσότερον τόπον ἀπ' ὅσον της ἐχρειάζετο ἄλλοτε, ἡ κάμαρά της θὰ εἶνε παρα πολὺ μικρῆ, καὶ ἐπειδὴ εἶνε φυσικῶς υπερήφανο αὐτὸ τὸ μικρὸ, δὲν τὸ ἔχει τίποτα νὰ κἀνῃ. . .

— Τί νὰ κάμω;

— Τὰ πάντα! Νὰ φύγῃ, χάριν λόγου, καὶ νὰ βρεθῇ πάλι εἰς τοὺς πέντε δρόμους μιὰ βραδιά πτωχότερα ἀπὸ ἄλλοτε. Καὶ ἡ πρυφερὰ ψυχὴ της θὰ τὸ ὑποφέρῃ; Ὁ Θεὸς εἰς ἐγὼ τὸ ἔξερω! Ἄν ἦτο βέβαια πὼς θὰ τὴν ξαθήρῃ κανεὶς! Ἄλλὰ ποῦ θὰ με συλλογισθῇ ἐμένα ἐκείνην τὴ στιγμῆ. Ποῖός το ἔξερει!

— Εἶν' εὐμορφο; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη στρεφομένη πάλιν πρὸς τὸ ἔργον της.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὁμορφο. Τὸ στόμα εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ τὸ σαγονάκι κοντό, ἀλλὰ τοῦ ἔχει κατὶ γλυκὰ μάτια, τόσον ὠραῖο τὸ πρόσωπο, τὸ πετσί τόσο καθαρὸ καὶ μιὰ εὐγένεια, μὴ ῥωτᾶτε!

— Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὴν φέρῃς, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, διεγερθείσης αἰφνης τῆς ἀρεξείας της, διότι ἐλάτρευε τὰ παιδιὰ.

— Θὰ προσπαθῆσω, κυρία. Ἡ κυρία Φαβροῦ τὴ ζηλεύει, καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ βγαίη, μὰ ἐγὼ θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου.

— Εἶπέ εἰς τὴν κυρίαν Φαβροῦ ὅτι εἶνε ἓνα

ὑποκείμενο καὶ θέλει τὸ κλλὸ τοῦ κοριτσιοῦ, προσέθηκεν ἡ ἀγαθὴ κόρη, συλληφθεῖσα ἐν τῇ παγίδι ἣν τῇ εἶχε στήσῃ ἡ πλύντρια.

— Ἀκόμη χειρότερα δὲ θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ τὴν ἐμπιστευθῇ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ζαλίνη, γινώσκουσα ἐκ πείρας πόσον τὰ κωλύματα συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐξάπτωσι τὸν ζήλον τῆς κυρίας Ἐρμίνης πρὸς ἐκπλήρωσιν καὶ τῆς ἐλαχίστης αὐτῆς ἐπιθυμίας.

— Καὶ πὼς; τὴν ἔχουν περιορισμόν! ἀνεφώνησε. Τὰ τέρατα! κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ περιορίσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ παιδιὰ του, καὶ ἀκόμη περισσότερον τὰ ξένα! Τοὺς σιχαμένους!

— Τὴν στέλνουν ὅμως σὲ θελήματα, ἀπεκρίθη ἡ κυρά Ζαλίνη, διορθοῦσα τὸ πρᾶγμα ἐκ φόβου μήπως παρέσυρε πέρα τοῦ δέοντος τὸ ματαιόφρον πνεῦμα τῆς κυρίας Ἐρμίνης. Ἐ, νὰ ἰδῶ, θὰ βάλω τὰ δυνατὰ μου.

— Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα, ὑπέλαθεν ἡ γεροντοκόρη. Δὲν εἰμπορεῖς αὐρίον;

— Δὲν εἰξέρω. . ., ἴσως. . ., θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Πᾶει καλά! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀκτινοβολοῦσα, θὰ σου χρεωστῶ μεγάλην χάριν.

Ἡ κυρά Ζαλίνη ἀνεγώρησεν ἅμα δὲ εὐρεθείσα ἐν τῇ οἴῳ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, θαυμάζουσα πὼς ἡ ἀφελὴς πανούργια τῆς μετέβαλε τὴν κατὰστασιν τῶν πραγμάτων. Διότι ἐν αὐτῇ ἦλθε νὰ παρακαλέσῃ, ἐπανήρχετο ἡδὴ θριαμβεύουσα, καὶ τοῦτο, διότι ἀπλῶς ἐκέντησε καταλλῆλως τὴν περιεργίαν τῆς γεροντοκόρης.

— Τί καλὴ κοπέλλα! εἶπε κατ' ἑαυτήν, ἐν ᾧ τὴν ἐπανέφερε τὸ λεωφορεῖον εἰς τὴν κατοικίαν της, ἑφταεῖς πού ἐγέλασα, γιὰ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς αὐτῆ κανεὶ ὅλα καλά. Σὰν ἰδῇ τὴ Μαρκέλλα θὰ χαρῇ περισσότερα καὶ θὰ εὐχαριστήσῃ περισσότερο, παρὰ ἀπὸ τὸ μακαρίτικο τὸ σκυλάκι της πού το ἔκλαψε τόσο, τώρα καὶ ἔξι μῆνες.

II.

— Μοῦ τὴ δίνεις τὴ Μαρκέλλα νὰ μου σηκώσῃ ἓνα πανέρι; εἶπεν ἡ κυρά Ζαλίνη πρὸς τὴν φαρμακέμπορον τὴν ἀγτιμεθαύριον μετὰ τὸ γεῦμα, ὠραν κατ' ἣν ἐκόπάζον αἱ ἐργασίαι τοῦ καταστήματος.

— Δικό σου πανέρι; ἄλλο πάλι! Θέλεις ἀνθρώπο νὰ σου σηκώσῃ τὸ πανέρι σου, τώρα;

— Ὅχι κάθε μέρα, ἀλλὰ, ἔξερεις, ἐγὼ εἶνα ἀσπρόβροχα μιανῆς γεροντοκόρης πλούσιας, καὶ γιὰ νὰ μὴ τῆς τα ζαρῶσω· καὶ σου εἶνε καὶ μιὰ παραξενή! . . .

— Εἶνε μακριά;

— Σ' τὸ Πασσύ. Θὰ πᾶμε μετὰ τὸ λεωφορεῖο. Καὶ ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ τὰ

νά μή μου τη δώσεις τη μικρή! Σεις δὲν τη βγά-
νετε ποτέ ὅσω, ποτέ δὲν πέρνει τὸν ἀέρα της, δὲν
το γνωρίζει τὸ Παρίσι καὶ ἂν τη στείλῃς σὲ κα-
νένα θέλημα ἴλιγο μακριά, θὰ χαθῇ!

— Πᾶρέ την, εἶπεν ἡ κυρία Φαβρού ἄνευ τινὸς
προθυμίας.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀπεκρίθη ἡ πλύντρια
μετὰ τινος εἰρωνείας. Καὶ ποῦ εἶνε;

— Πλύνει τὰ πιάτα 'ς τὸ μαγειρείο. Ἐμπορεῖς
νά της πῆς νὰ ἴδῃς τὴν οὐκίαν τῆ δουλειᾶς της.

Περιβεβλημένη μεγάλην ποδιάν, προσδεξιμέ-
νην ὑπὸ τὰς μασγάλας της ἡ κορασίς ἐτριβε
μετὰ πολλῆς προθυμίας χύτραν μεταλλίνην. Ἴνα
δὲ καλῶς ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην, εἶχεν
ἀναβῆ ἐπὶ ξυλίνου σκίμποδος, καὶ οὕτω πῶς αἱ
χεῖρές της ἐφθάνον τὸ ὕψος τοῦ νεροχύτου. Μικρὸν
δὲ λυχνάριον κενεῖον ἐφώτιζε τὸ ἀείποτε σκο-
τεινὸν μαγειρείον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν μεσημβρίαν.

— Γιὰ σένα ἔρχομαι, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη,
μετὰ λύπης βλέπουσα τὴν δύσμοιρον. Τελείωνε
καὶ νὰ πᾶ νὰ ἴδῃς.

— Ἐτελείωσα, κυρὰ Ζαλίνη, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέ-
λλα, ἐγείρουσα τὸ ὑπὸ τῆς πολλῆς προσπάθειας
ρόδιον πρόσωπόν της, ὅπερ ἐφαίνετο ἀναδύον ἐκ
τοῦ βάθους τῆς χύτρας, μιά στιγμή νὰ πᾶρω
ἓνα χεράκι τὸ φουγλάρο μου καὶ εἶμ' ἑτοιμῆ.

Βλέπετε ὡμίλει ὡς πεπειραμένη μεγάλη ὑπη-
ρέτρια. Ἡ πλύντρια εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ ὑπά-
γῃ νὰ πιάσῃ κατὰ μετὰ τῆς κυρίας Φαβρού ἐπὶ
οἷα ὅποτε ἀφορμῆ, ἀλλ' ἐκρατήθη σκεπτομένη
ὅτι θὰ ἐβλάπτε τὸ παιδίον. Περιορίσθη μόνον εἰς
τὸ νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν τακτοποίησιν τινων πραγ-
μάτων, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὴν χύτραν
καὶ τὴν ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος καρφίου, ὅπερ ἦτο
τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε ἡ κορασίς ἦτο ἠναγκασμένη
νὰ ἀναβαίνει ἐπὶ καθίσματος ἵνα το φθάσῃ.

Ἀφοῦ ἐσπογγίσθη ἡ ἐστία, καὶ ἐτέθησαν τὰ
πινάκια ἐπὶ τῆς πινακοθήκης, καὶ ἐτρίφθη καλῶς
ὁ νεροχύτης, ἡ κυρὰ Ζαλίνη ἐκινήθη νὰ ἐξέλθῃ, νο-
μίζουσα ὅτι ἡ ἐργασία ἀπεπερατώθη, ἀλλ' ἡ Μαρκέ-
λλα ἔσφουδρεν ἐκ τινος ὁπῆς μαύρης πῆλινον ἀγ-
γεῖον περιέχον σπόγγον, καὶ ἤρχισε νὰ πλύνῃ τὸ
ἔδαφος τοῦ μαγειρείου.

— Ἀύριον τὸ κάνεις αὐτό, εἶπεν ἡ πλύντρια
ἀγανακτούσα.

— Ὄ! ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα, ἡ κυρία Φα-
βρού θέλει νὰ πλένῃ τὸ μαγειρείο κάθε μέρα μετὰ
τὸ φαγητό. Θὰ με μαλώσῃ.

Ἡ κυρὰ Ζαλίνη κατέπνιξε στεναγμὸν καὶ δὲν
εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐπῆρε τὸν σπόγγον ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς κορασίδος, καὶ διὰ μίας περιστροφῆς
τῆς χειρὸς ἐξέτελεσε τὴν ἀγῆ ἐργασίαν.

— Πήγαινε νὰ ἴδῃς, εἶπεν ἐξερρομένη τοῦ
μαγειρείου, καὶ ἔλα νὰ μ' εὔρῃς. — Θὰ μού τη
στείλῃς λοιπόν, προσέθηκεν ἀποτενομένη πρὸς
τὴν φαρμακῆμπορον, ἧτις ἀπεκρίθη διὰ νεύματος
τῆς κεφαλῆς.

— Τί νὰ γίνῃ! ἔγρυξεν ἡ πλύντρια ἐπανερρο-
μένη οἰκαδε, ποῖός θὰ μου ἔλεγε πῶς θὰ πλύνῃ
τὸ μαγειρείο τῆς Φαβρού; θὰ τοῦ ἐβγάξῃ τὰ μά-
τια καὶ ὅμως νὰ ποῦ το ἕκαμα μιά γὰρά.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἡ Μαρκέλλα καὶ
ἡ κυρία Ζαλίνη κρατοῦσαι ἀνά ἓν μικρὸν κἀνί-
στρον, ἐβάδιζον φαίδραϊ πρὸς τὴν πλατεῖάν τοῦ
χρηματιστηρίου. Ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρὸς καὶ καθα-
ρός, ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ἐκ διαλειμμάτων, καὶ πάν-
τες οἱ διαβάται ἐφαίνοντο σπεύδοντες.

— Τί ὁμορφα, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, πρώτη μου
φορὰ βλέπω ἐστὶ ὠραίους τοὺς δρόμους μοναχὰ
ὅταν ἤλθαμε τὴν πρώτην ἡμέραν 'ς τὸ Παρίσι.

— Τὸ ἠθμάσαι;

— Ἰγὰκι, ὄχι πολύ. Ἄ! κυρία, τί εἶν' ἐκεῖνο
'κεῖ;

Ἦτο τὸ χρηματιστήριον. Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάν-
θη ἄλλην πάλιν συγκίνησιν καὶ θαυμασμόν, ὅτε
τὸ λεωφορεῖον διήρχετο πρὸ τῶν βουλευτῶν
καὶ τῶν μνημείων τῶν καθιστάντων τὸ εὐμορφον
ἐκεῖνο μέρος τὸ περιλαμβανόμενον μετὰ τοῦ
ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ Πασσού, ἐν τῶν
θαυμάτων τοῦ κόσμου.

— Θὰ ἠθμάσαι τὰ μέρη αὐτὰ ἂν χρειασθῇ
νὰ ξανάλθῃς μόνη σου; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη.

— Πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ. Δὲν εἶνε δύσ-
κολο: ὅλο ἴσα 'ς τὰ βουλευτῶν, εἰπεῖτα ὁ ὠραίος
αὐτὸς δρόμος, καὶ εἰπεῖτα... δὲν εἰζέρω!

— Θὰ μάθῃς... εἶπεν ἡ κυρὰ Ζαλίνη μει-
διῶσα. Κύτταζε νὰ μάθῃς, γιατί δὲν εἶνε μικρὸ
πρᾶγμα νὰ ἔξερῃς σὲ ποῖο μέρος τοῦ Παρισίου
βρίσκεισαι, ὅταν σε στέλνουν νὰ πᾶς πουθενά
μοναχῆ σου.

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα οὐδέποτε εἶχεν ἐξέλθῃ ἄλ-
λως πῶς ἡ ἀείποτε μόνη. Τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου
τῆς κυρίας Φαβρού δὲν ἀφίνει κενὸν πρὸς ἀνε-
σις, καὶ μόλις ἀπαξ ἢ δις εἶχε φέρῃ τὰ κορασί-
δας της γάρην ἀναψυχῆς εἰς τὸν βοτανικὸν κή-
πο, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ! ὅτε δὴλα δὴ ἡ Μαρκέ-
λλα ἐφόρει ἐπὶ τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα ἐσθάρησαν,
δὲν εἶχε κατάλληλα πλέον ἵνα ἐξέρχεται τὴν
Κυριακὴν μετὰ τῆς Δουίτζης καὶ τῆς μητρὸς της,
καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔμενε φυλάττουσα τὸ κατὰ-
στημα, ἐν ᾧ «αἱ κυρίαὶ αὐταὶ» ἐξετέλουν τα-
κτικῶς τὸν ἐβδομαδιαῖον περίπατον.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀνέμενε τὴν πλύντριαν μετὰ
σφοδρᾶς ἀγωνίας. Διὸ εὐθύς ὡς εἰσηλθὼν εἰς τὴν
οἰκίαν, ἡ γηραιὰ Τριανταφυλλιά εἶπε πρὸς τὴν
Μαρκέλλαν:

— Τί καλὰ ποῦ ἤλθατε: ἀπὸ τὰ χθές ἡ κυ-
ρία μου ἔβγαλε τὴν ψυχὴν. Παραπάνω ἀπὸ δέκα
φορὲς μ' ἔστειλε νὰ ἴδῃ ἂν κτυπᾷ ἢ πόρτα, τῆς
φαινότανε πάντα πῶς ἤλθατε!

Ἡ Μαρκέλλα εἰσηλθὼν εἰς τὴν μικρὰν αἴθου-
σαν ὠθουμένη ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς κυρᾶς Ζαλίνης,
ἧτις ἐστήριξε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς

μικρᾶς. Τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα ἀνοιχτούς μετ'
ἀπληστίας καὶ παρατηροῦσα τὰ περὶ αὐτὴν, δὲν
εἶδε τὴν γεροντοκόρην, ἧτις ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος
τῆς αἰθούσης καὶ ἡ σκιαγραφία τῆς διεκρίνετο
μάθη ἐπὶ τοῦ ὀπισθῆν τῆς τραπεζοῦ παραθύρου.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἐρμίνης ὠδήγησεν αὐτὴν
ποῦ νὰ κατευθυνθῇ.

— Καλημέρα, ματάκια μου! Ἄ! τί γόστιμο
ποῦ εἶνε! Πόσων ἐτῶν εἶσαι; Πῶς σε λέγουν;

— Ἐπτὰ χρονῶν, κυρία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.
Μὲ λένε Μαρκέλλα Μοναφόρ.

— Εἶν' ἔξυπνο! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, κλείου-
σα τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν κυρὰ Ζαλίνην. Καὶ τί
κάνεις;

— Κάνω τῆς δουλειᾶς τῆς κουζίνας καὶ τοῦ
σπιτιοῦ τῆς κυρίας Φαβρού, εἶνε ἡ κυρία ποῦ μ'
ἐπῆρε ὅταν ἐγάθηκα.

— Καὶ εἶνε καλὴ ἡ κυρία Φαβρού;

— Ἄ! μάλιστα, κυρία, πολὺ καλὴ! ἀπεκρίθη
ἡ μικρὰ.

Ἄλλ' ὅμως δύο δάκρυα ἀνέρρευσαν εἰς τοὺς
καστανούς ὀφθαλμούς της.

Βεβαίως ἡ κυρία Φαβρού ἦτο καλὴ, ἀφ' οὗ τὴν
περιέθαψε.

— Καὶ εἶσαι μαζί της εὐχαριστημένη;

Ἡ Μαρκέλλα δὲν ἀπεκρίθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ της
ἐπλανήθησαν ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἄτινες ἐκόσμουν
τὸν τοῖχον, καὶ ἐπανήλθον πρὸς τὸ ἐργόχειρον
τῆς κυρίας Ἐρμίνης.

— Δὲν εἶς εὐχαριστημένη; ἐπανέλαβεν ἡ
ἀγαθὴ κυρία.

— Μοῦ εἶπαν πῶς ἐπέθανε ἡ μαμά, εἶπε τὸ
παιδίον ταπεινῆ τῆ φωνῆ καὶ πνιγόμενον ὑπὸ
λυγμῶν, μὰ ὁ μπαμπᾶς δὲν πέθανε, — ἦθελα
νὰ ἴδῃ τὸν μπαμπᾶ!

Καὶ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της τὸ χερά-
κι της, ἐρυθρὸν καὶ κατασφασμένον ἕνεκα τῶν
ἐπιμόχθων ἐργασιῶν τοῦ μαγειρείου, κατέστειλε
στεναγμὸν, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της καὶ ἐμεινεν
ἀκίνητος πρὸ τῆς κυρίας Ἐρμίνης. Αἱ δύο γυναί-
κες ἀντήλλαξαν βλέμμα μεστὸν συγκινήσεως.

— Τὸν ἐνθυμίσαι τὸν πατέρα σου; ἠρώτησεν
ἡ κυρία Ἐρμίνη.

— Ὄ! μάλιστα.

— Ἄν τὸν ἐβλεπες θὰ τὸν ἐγνωρίζες;

Ἡ Μαρκέλλα ἐδίδασκε.

— Ἔξερω κ' ἐγώ! εἶπε μετ' ἀθυμίας.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔλαβεν ὕψος περιπαθῆς. Ἡ
ἐξαίρετος αὐτῆ ψυχῆ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τίποτε
ἄνευ τινὸς θεατρικῆς ἐπιδείξεως.

— Ὅποιος λαβύρινθος! ἀνεφώνησεν ἀπελπίς,
περιπλαναταὶ τις ἐντὸς αὐτοῦ! Καὶ ὅμως τὸ φῶς
λάμπει ἴσως εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους τούτου!
Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ τοὺς φέρῃ τις τὸν ἕναν ἀ-
πέναντι τοῦ ἄλλου, ἀμέσως ὁ πατήρ καὶ ἡ κόρη
ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ αἵματος, ἦθελον
ῖψθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων!

— Δὲν εἶνε τόσο βέβαιον, διανοήθη ἡ κυρὰ
Ζαλίνη: ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι ἦτο πλύντρια
καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὤφειλε «νὰ ἔχῃ
ἓνα λόγο παρακάτω» ἢ μᾶλλον «δὲν της ἔπεστε
λόγος».

— Πήγαινε, μάτια μου, νὰ παίξῃς 'ς τὸν κή-
πον: θὰ σοὺ δώσουν ψωμάκι καὶ γλυκό, εἶπεν ἡ
κυρία Ἐρμίνη, ἐπανερρομένη εἰς τὸ πεζὸν ὕψος
τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν.

— Προσεκλήθη διὰ τοῦ κώδωνος ἡ Τριαντα-
φυλλιά καὶ παρέλαβε τὴν Μαρκέλλαν. Αἱ δὲ δύο
γυναῖκες μείνασαι μόναι, ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλή-
λας μετὰ συγκινήσεως εὐαρέστως μειδιῶσαι.

— Δὲν εἶνε γόστιμο; εἶπεν ἡ πλύντρια ἀνα-
λαβοῦσα θάρρος.

— Ἀξίεραστον! Δὲν ἔχει τίποτε ἐλαττώμα-
τα; ὑπέλαβεν αἴφνης ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀνορθωθεί-
σα μετὰ σοβαρότητος ἀνακριτοῦ.

— Ἐλαττώματα;

— Δὲν εἶνε λαίμαργη, ψεύτρα, κλέπτρια;

— Τὴν παίρνω 'ς τὴν ψυχὴ μου, ἀπεκρίθη ἡ
κυρὰ Ζαλίνη πειραχθεῖσά πῶς. Ἄμ' ἂν ἦταν τέ-
τοια θὰ σας ἔκανά κατε λόγον; Ἐνα μόνον ἐλάτ-
τωμα ἔχει, μὰ κατὰ τὴν ἰδέαν μου δὲν εἶνε ἐλάτ-
τωμα: εἶνε πάρα πολὺ εὐαίσθητο. «Τοῦ φήνουν
φάρι 'ς τὰ χεῖλη του» καὶ αὐτὸ τὸ καίμενον
δὲν ἀνοίγει τὸ στοματάκι του. Πῆ, αἶνει σὲ μιά
γωνιά καὶ κλαίει, κλαίει ὅσο πῶς θαρρεῖς πῶς θὰ
τοῦ βγῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ στόμα.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει εὐγένειαν ψυχῆς, ὑπέ-
λαβεν ἡ κυρία Ἐρμίνη ἔνθους. Καὶ δὲν με λέγεις
εἶνε τρόπος νὰ το πάρωμεν;

— Νὰ το πάρωμε; ἐπανέλαβε ἡ κυρὰ Ζα-
λίνη μετ' ἀφελείας.

— Ναί: νὰ το πάρω ἐγώ κοντά μου, ἐδῶ.

— Νὰ το κάνετε τί;

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἀκούσασα τὴν ἐρώτησιν
ταύτην τὴν ἀφελῆ μὲν φαινομένην, ἀλλ' ὑπουλον,
κατένευσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

— Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίνη ἐξηκολούθησε μετ' ἄκρας
ἡρεμίας:

— Ξέρετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτα
γὰ νὰ βγάλῃ τὸ φῶμί της θὰ γίνῃ ἡ νταντά,
ἡ ράφτρα, καὶ ἂν συνηθίσῃ ἀπὸ τώρα 'ς τὴν
καλοπέρασι χωρὶς πολλὴ δουλειά, σὰν κόρη
τέλος πάντων ποῦ ἔχει τὸ ἐδικὸ της, ὅταν
ἐπειτα χρειασθῇ νὰ ζήτῃ μοναχῆ της, θὰ της
φανῇ βουδὸ καὶ δὲ θὰ τα βγάλῃ πέρα. θὰ πάθῃ
συρροές... Καλλίτερα τὸ λοιπὸν νὰ κάτῃ ἐκεῖ
ποῦ κάθεται 'ς δουλειά τῆς κυρίας Φαβρού, καὶ
ἀς ὑποφέρῃ τί νὰ γίνῃ!...

— Καὶ ἂν ἐπιστρέφῃ καμμίαν ἡμέραν ὁ
πατήρ της; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἀνυ-
φούσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς τορευτὰς χεῖράς της
κεκοσμημένους διὰ δακτυλιδίων καλαίου ῥυθμοῦ.
Ἄν εἶνε καθὺς πρέπει, ἂν ἐπλούτησεν εἰς τὴν
Ἀμερικὴν, τί τα θέλει τὰ πλούτη ἂν εὔρῃ τὴν

κέρην του χωρίς ανατροφή, κομίζω πρόστιγην;
 — Αυτά όλα είναι πολύ μακριά, και ο πατέρας και τα πλούτη του, παρετήρησεν ή κυρά Ζαλίνη σείουσα την κεφαλήν. αυτό που είναι κοντά, είναι το κοριτσάκι και ή ανάγκη όπου έχει να βγάλει το ψωμάκι του με τόν ιδρώτα του προσώπου του.

— Θέλεις λοιπόν να το αφήσωμεν δια πάντος εις την γυναίκα ή όποια τό έχει τώρα, και, καθώς μου λέγεις, ούτε εις τό σχολείον καν τό στέλλει; Τότε δέν έπρεπε να μου το φέρης να το γνωρίσω! Και τώρα ίσα ίσα που έχω διάθετον να το κρατήσω εγώ, μου προβάλλεις προσκόμματα;

Και οι όφθαλμοί της εξέχον φλόγας· ή δε κυρά Ζαλίνη μειδιάσατα κρυφίως απέκρίθη.

— Μά, κυρία, τί άλλο ήθελα και εγώ παρά να το ιδώ κοντά σας; αλλά πρέπει να είναι και ασφαλισμένο αν πέση 'ς άλλα χέρια, έ, ξέρετε είμεθα και υποκείμενοι και 'μπορεί να πέση τό κορίτσι 'ς άλλα χέρια, σε μεγάλη δυστυχία, και θά είναι γι' αυτό χειρότερα· θά το πριγυρίσουν κίνδυνοι μεγαλύτεροι όταν θά είναι δεκατεσσάρω χρονών τότε, παρά τώρα επτά!

— Ναί, αλλά δέν είμπορώ και να την προικίσω, απέκρίθη ή κυρία Έρμίνη περίλυπος, χωρίς να είσεύρω τί πράγμα θά γίνει άργότερα...

— Όχι βέβαια, αλλά 'μπορείτε να την βάλετε να μάθη καμμίαν έργασία... τή δική μου, χάριν λόγου, εγώ μετ' χαράς τη μαθαίνω χάρισμα, σ'ας βεβαιώ τουλάχιστον δέν θά βρεθ'η μία μέρα 'ς τους πέντε δρόμους...

— Αξιόλογα! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη, συ θά την μάθης την εργασία σου, και εγώ θά την ετοιμάσω να δώση εξετάσεις δια τό σχολείον. "Ωστε αν, ο μη γένοιτο, συμβ'η τίποτε απρόοπτον, διότι χάριτι θείω, ελπίζω να ζήσω πολύ, ή Μαρκέλλα « θά το έχη δίπορτο ». Αξιόλογα. Και τώρα, πότε θά μου το φέρης;

Η κυρά Ζαλίνη έμεινεν άναυδος. Διότι ούδόλως είχε προΐδη τ'όσον ταχσίαν την λύσιν.

— Δέν είμπορώ να σας είπω τίποτε, είπε δισταχούσα. Αν κάμω λόγον της κυρίας Φαβρού, θά 'μπήξη της φωνές και θά ξεθυμάνη 'ς τό κακόμοιρο τάρσανό. Άντίς για καλό θά του κάνετε κακό. Καλλίτερα να περιμένωμε καμμιά 'μέρα να θυμώση πολύ ή κυρά Φαβρού, — και δέ θά άργήση να γίνη, σ'ας το υπόσχομαι! Η Λουίζα θά έβγη από τό σχολείο την έρχομένη εβδομάδα, και πριν περάσουν οκτώ 'μέρες θά την διώξη την Μαρκέλλα «σαν πού με βλέπετε και 'σας βλέπω». Δέν είξέρετε πόσον τη ζηλεύει.

— Φρίκη! φρίκη! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη, σταυρούσα τ'ας χείρας.

— Αί! μά δέν είναι και δύσκολο να το καταλάβη κανείς... Αυτό τό κορίτσι είναι έγωιστής, δέν είξέρω αν το λέω και καλά, δέ θέλει τάχα μου να βλέπη άλλο κορίτσι 'ς τό σπίτι. "Οτι τρώει ή Μαρκέλλα, πάει χαμένο, κατά την

ιδέα της Λουίζας... Δόστε μου διορία δεκαπέντε 'μέρες και πιστεύω να σας τη φέρω τή μικροή μιά χαρά.

— Όσον είμπορείς γρήγορα, κυρά Ζαλίνη μου. Προσκληθείσα εκ του κήπου ή Μαρκέλλα είτήθη χάρισσα και σεμνή, άνευ επίπλάστου αιδούς, άνευ συστολής υπερβολικής και επιτετηδευμένης.

— Βλέπεις την κυρίαν εδώ; τή είπεν ή κυρά Ζαλίνη, θέλει τό καλό σου. Από τώρα και πέρα θά είναι προστάτης σου. Κύτταξε να μην είπης τίποτε της κυρίας Φαβρού, γιατί θά της κατοφανή αφ' ου σ' έπήρε μικρή που δέν είχες κανέναν 'ς τόν κόσμο. Μά άκουσε μου 'δω, αν αρχίσουν και σε βασανίζουν, να γυρίσης εδώ.

— Θα μου τον βρήτε τόν μπαμπά μου; είπεν ή Μαρκέλλα παρατηρούσα την προστάτιδά της.

— Τό πουλάκι μου! ανεφώνησεν ή κυρία Έρμίνη. Θα προσπαθήσω. Έλα να με φιλήσης, και να είσαι φρόνιμη.

— Μάλιστα, κυρία, είπεν ή Μαρκέλλα.

(Έπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Α' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Η κατάχρησις των οίνοπνευματώδων ποτών έπακολουθεί την άπλην χρ'ησιν αυτών. — Μέθυσσι και Οίνοπότοι. — Δηλητηριώδης ενέργεια του οίνοπνεύματος εις τους μεθύσους και τους οίνοπότας. — Μελέται περί της βλαβεράς επίρροης του οίνοπνεύματος επί του ανθρώπινου οργανισμού. — Μία παράδοξος και πρωτοφανής περιήγησις του αναγνώστου. — Ο άναγνώστης παρακολουθεί τό οίνοπνεύμα από της εισόδου αυτού εις τόν οργανισμόν μέχρι της εξόδου εκ αυτού, όπως επισκεφθ'η και ίδη τά όλθθρια ίχνη, άτινα αφήνει εις τόν οργανισμόν τό οίνοπνεύμα.

Ός είδόμεν εν τοίς προηγουμένοις, τά οίνοπνευματώδη ποτά εις μέτριον και λογικόν ποσόν εισίν ευεργετικά, ίσως τά ευεργετικώτερα εκ όσων κέκτηται ή ανθρωπότης· και αν ό άνθρωπος έγνωρίζε να δεσπόζη και χαλινόνη τά πάθη και τ'ας όρέξεις αυτού, τά οίνοπνευματώδη ποτά ήθελον όντως προσφέρει μερίστην ύπηρεσίαν εις αυτόν.

Πλήν δυστυχώς τό μέτρον τούτο υπερεξέκοντίζεται πολλάκις, και ούτως αί βλάβαι αί εκ οίνοπνευμάτων προερχόμεναι εις την ανθρωπότητα είναι άσυγκρίτως μεγαλειότεραι και επίσημότεραι, ή τά εκ αυτών άγαθά.

Ο άνθρωπος προστρέχει εις τό οίνοπνεύμα εν αρχή δι' ήδονην, ήν όμως επίζητεί είτα να επαναλαμβάνη συχνάκις ως άπόλαυσιν έκουσίαν, και εις τής όποίας τό έπαγωγόν και έλαυστικόν μετ' όλίγον δέν δύναται ν' άντισταθ'η. Ούτω λοι-

πόν όλίγον κατ' όλίγον ή ήδονη αύτη μεταμορφούται εις ανάγκην, εις πάθος ικατανίκητον, εις όπερ ό άνθρωπος τυρλώσ πλέον υπέκει.

Οί οίνοπόται λαμβάνοντες τό οίνοπνεύμα κατ' αρχάς επί τινα χρόνον ως καθαράν ήδονικήν άπόλαυσιν και διεγείροντες τ'ας τε πνευματικ'ας και σωματικ'ας αυτών δυνάμεις συνειθίζουσι τό σώμα και τό πνεύμα αυτών κατ' όλίγον εις την του οίνοπνεύματος παροδικήν ταυτην διεγερτικήν ενεργειαν, ως εκ του οποίου, όπως αί διανοητικ'αι ή σωματικ'αι δυνάμεις εργαθώσιν, αναγκάζονται είτα να προστρέχωσιν εις την διεγερσιν ταυτην του οίνοπνεύματος· ότε πλέον ή ληψις του οίνοπνεύματος γίνεται ουχι εκ ήδονης, άλλ' εκ ανάγκης κληράς, όπως συμβαίνει και εις τους καπνιστάς του; αδυνατούντας να εργαθώσιν άνευ καπνού, όπως συνέβη και εις άλλους πολλούς επισήμους άνδρας, και δη εις τόν μέγαν Βολταίρον, όστις αδύνατον ήτο να εργασθ'η χωρίς πρότερον να διεγείρη τόν εγκέφαλον αυτού δι' εγγύματος καφέ· όπως συνέβη και εις τόν δραματικόν Αισχύλον και εις τόν κωμικόν Αριστοφάνην, ως και εις τους μελοποιούς Ανακρέοντα και Αλκαίον, ότινες, κατά τά ιστορούμενα, συνέγραπον και συνέθετον τά άριστουργήματα αυτών υπό την διεγερτικήν επίρροην του οίνου τής κλασικής Έλλάδος. Όπως τέλος, κατά τόν Όμηρον, συνέβη και εις αυτόν τόν γηραιόν Νέστορα, τόν υπό την ελαφράν διεγερσιν παλαιου και κοχτίστου οίνου δίδοντα τ'ας τ'όσον σώφρονας και εκτιμωμένας συμβουλ'ας αυτού. Ούτω λοιπόν δια τής εξεως της πόσεως αί τε πνευματικ'αι και αί σωματικ'αι δυνάμεις δέν δύναται να εργαθώσιν και να λειτουργήσωσι κανονικώς άνευ της επίρροης του οίνοπνεύματος.

Πλήν, μετ' εκάστην παροδικήν διεγερσιν, τό οίνοπνεύμα αφήνει πάντοτε ελαφράν νωθρότητα των τε διανοητικ'ων και σωματικ'ων δυνάμεων, νωθρότητα, ήτις μετ'α τινα χρόνον αποβάλλει μεγαλειότερα, και τότε, όπως υπερνικηθ'η, ύφίσταται ανάγκη μείζονος ποσού οίνοπνεύματος. Επομένως όπως ό οίνοπότης επιτυγχάνη σάν αυτόν της διεγερσεως βαθμόν, ως και εν τ'η ενάρξει της εξεως του ταυτης, είναι ανάγκη βαθμηδόν ν' αυξάνη τό ποσόν του λαμβανομένου οίνοπνεύματος. Εκ τούτου λοιπόν προέρχεται τό λυπηρόν φαινόμενον αυτό πλέον τό παρατηρούμενον εις τόν οίνοπότην, όστις όσημέραι αυξάνει τό λαμβανόμενον ποσόν και βλέπει τόν κίνδυνον επικείμενον, και εν τούτοις δέν δύναται ν' απομακρυνθ'η αυτού· καθ' όσον βαθμηδόν αί τε σωματικ'αι και πνευματικ'αι αυτού δυνάμεις πίπτουσιν εις νάρκην, διαταράσσονται, συγχύζονται· και τότε πίνει μόνον και μόνον, όπως επιτύχη παροδικώς την προτέραν των ιδεών του καθαρότητα και διαύγειαν· πίνει λοιπόν, έως ου φθάση εις τό τελευταίον στάδιον της οίνοποσίας του, ότε πλέον θέλουσιν εκδηλωθ'η τά φοβερά φαι-

νόμενα της χρονίας δια του οίνοπνεύματος δηλητηρίασεως.

Πριν έτι ειτέλωμεν εις την περιγραφήν της όλθθρίας επί της ανθρωπότητος επίρροης του πάθους της οίνοποσίας, ανάγκη προηγουμένως να παραλάβωμεν τόν αναγνώστην και βήμα προς βήμα οδηγήσωμεν αυτόν απ' αυτης της εισόδου του οίνοπνεύματος εις τόν οργανισμόν μέχρι της εξόδου αυτού, και δείξωμεν αυτω τά όλθθρια ίχνη, άτινα αφήσιν επί του οργανισμού, και τ'ας δεινάς βλάβας, ως επιφέρει ή υπερμετρος πόσις αυτού.

Πριν δ' έτι προς τούτοις αξιώμεθα της περιγραφής ταυτης πρέπει να σημειώσωμεν, ότι υπάρχουν δύο είδη όλω; διαφέροντα καταχραστ'ων οίνοπνευμάτων· οι μεθύσοι, ότινες από καιρού εις καιρόν μόνον παραδίδονται εις την κατάχρησιν των οίνοπνευμάτων, και οι οίνοπόται, ότινες πίνουσι διαρκώς μεγάλα ποτά οίνοπνεύματος.

Οί πρώτοι, ήτοι οι μεθύσοι, ταράσσουσι παροδικώς τόν οργανισμόν αυτών και προκαλουσι την όξειαν δηλητηρίασιν ή μέλην, ήτις μετ' όλίγον παρέρχεται και ό οργανισμός αυτών βαθμηδόν επανέρχεται εις την προτέραν όπωσδήποτε κανονικήν αυτου κατάστασην, καθόσον απαλλάσσεται του εν αυτω οίνοπνεύματος. Εις τούς μεθύσοις δέ τούτους ή χρονία δι' οίνοπνεύματος δηλητηρίασις δέν επέρχεται σχεδόν ή λίαν βραδέως, καθ' όσον άλλως τε ή οίνοποσία παρ' αυτοίς συνήθως δέν γίνεται έξως, ουδέ πάθος, και κατά πασαν εποχήν δύναται ν' απόσχωσι του οίνου. Εκτός δέ τούτου ό οργανισμός κατά τά διαλείμματα τά μεταξύ των επορών των καταχρήσεων λαμβάνει τόν καιρόν ν' απαλλαγ'η όπωσδήποτε του οίνοπνεύματος. Ουχ' ήττον όμως και μόνη αύτη ή εκ διαλειμμάτων κατάχρησις του οίνοπνεύματος, αν προσφύλαττη, ούτως είπειν, επί τινα καιρόν εκ των φοβερών φαινόμενων της χρονίας δηλητηρίασεως, εν τούτοις ουδόλως προσφύλασσει εκ τινων άλλων βλαβών όκληρών και συνάμα εξασκουσών επίσημον επίρροην επί της καθόλου υγείας. Άλλως τε ούτοι εν καταστάσει μέθης όντες επαπειλούνται υπό αϊφνιδίου θανάτου εκ άσφυξίας και όξειας δηλητηρίασεως δια του οίνοπνεύματος, ή εκ ίσχυράς έγκεφαλικής συμφορήσεως και άποπληξίας.

Οί δευτεροι δέ, ήτοι οι ιδίως οίνοπόται, λαμβάνουσι τό οίνοπνεύμα διαρκώς ή οίνοποσία εις αυτους είναι πάθος, εις ό τυρλώσ υπακούουσιν. Τό οίνοπνεύμα παρ' αυτοίς λαμβανόμενον διαρκώς συσσωρεύεται εις τόν οργανισμόν των, εισδύει και διαβρέχει πάντας τους ιστούς αυτών διαρκώς, ως εκ του οποίου ούτοι (οί ιστοί) λειτουργουσι μόνον εν τ'η καταστάσει ταυτη της δι' οίνοπνεύματος διαβροχής. Ούτοι δέ πάντες αποφεύγουσι μεν την όξειαν δηλητηρίασιν, ήτοι την μέλην, ως εκ της εξεως του πίνειν, πλην εισί καταδεδικασμένοι

ταχύτερον τῶν μεθύσων εἰς τὴν χρονίαν διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος δηλητηρίασιν, ἂν προηγουμένως δὲν ἐκμετρήσῃσι τὸ ζῆν διὰ τινος προηγηθείσης σπουδαίας ὀργανικῆς βλάβης.

Δὲν εἴμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι οἱ γράφοντες ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Τὸ ζήτημα τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ὡς τὰ μέγιστα ὄντων διαδεδομένων καὶ σφόδρα ἐνδιαφερόντων τὴν κοινωνίαν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἶνε ἴσως τὸ μόνον, ὅπερ ἐξητάσθη καὶ ἠρευνηθῆναι ὑπὸ τῶν πανταχοῦ τῆς γῆς διακεκριμένων ἐπιστημόνων ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, διὰ μακροχρονίου ἐνδελεχοῦς σπουδῆς.

Διὰ τῆς μελετημένης λοιπὸν αὐτῶν μελέτης κατώρθωσαν ὅσον οἶόν τε ἐντελέστερον νὰ σπουδάσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι τὰς διαφορὰς τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν συνθέσεις, τὴν ἐν τῷ ζωικῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν ἐνέργειαν καὶ ἐπιρροήν, ὡς καὶ πάσας τὰς βλάβας, ἃς ἡ κατάχρησις αὐτῶν κληροδοτεῖ τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ.

Ἐμελετήθησαν δ' ἐπισταμένως καὶ ἐξηκριβώθησαν καλῶς πάσαι αἱ διαταραχαὶ αὐταὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὰ οἰνοπνεύματα, ἤτοι αἱ διάφοροι βλάβαι τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, τῶν ὀργάνων τῆς θρέψεως, τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ πνεύματος διὰ πειραμάτων καὶ ἐπιμελῶν παρατηρήσεων ἐν τε τοῖς ἐπιστημονικοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνίᾳ. Δὲν ὑπολείπεται δέ, ἢ ἵνα πάσαι αἱ γνώσεις αὐταὶ διαδίδονται εὐρέως εἰς τὸν λαόν, ὅπως οὗτος γνωρίζῃ καλῶς, ὅποιον πλήθος θεινῶν συμφορῶν κρύπτουσιν ὀπισθεν αὐτῶν αἱ φαινόμενικαὶ εὐεργετικαὶ ιδιότητες τῶν οἰνοπνευμάτων ἐν ἀμέτρῳ ποσότητι λαμβανόμενων.

Τὸ οἰνόπνευμα, ὃν οὐσία ἐρεθιστικὴ, διεγείρει καὶ ἐρεθίζει τὸν τρόπον τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ, ἤτοι τοὺς διαφοροὺς ζωϊκοὺς ἴστους τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἐφ' ὧν ἐπάπτεται ἢ δι' ὧν διέρχεται καὶ ἐγκυκλοφορεῖται. Διὸ αἱ ἐκ τῶν οἰνοπνευμάτων βλάβαι ἀρχονται εὐθὺς ἐξ αὐτῆς τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὸν ὀργανισμὸν ἐπιφέρουσαι διαφορὰς ἀλλοιώσεις ἐπὶ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων.

Οὕτως ἐν τῷ στόματι πρῶτον, ὡς ἐρεθιστικὴ οὐσία, ἐρεθίζει τὴν λεπτὴν καὶ ἀδροφυᾶ καὶ εὐαίσθητον μεμβράνην τὴν περικαλύπτουσαν ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στόματος, τῆς γλώσσης, τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ λάρυγγος.

Ἐκ τῆς συγγῆς λοιπὸν ἐρεθιστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τῆς μεμβράνης ταύτης, ἢν οἱ ἱατροὶ καλοῦσι βλεννογόνον ὑμένα, αὕτη ὑπεραιμει διαρκῶς, παχύνεται, σκληρύνεται καὶ γάνει κατὰ πολὺ βαθμῆδόν τὴν πρότερον αὐτῆς λεπτότητα καὶ εὐαίσθησιν. Ἡ ἀπώλεια δὲ αὕτη τῆς εὐαίσθησιν εἶνε μᾶλλον ἐπι-

σθητὴ ἐν τῇ μεμβράνῃ τῇ καλυπτούσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γλώσσης, διότι, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τὴν μεμβράνην ταύτην εὐρηγται τὰ εὐαίσθητα ἐκεῖνα ὄργανα τῆς γεύσεως, δι' ὧν ἀπολαμβάνομεν τὴν ἡδονὴν τῶν μασσωμένων ἢ πινομένων οὐσιῶν.

Ἡ εὐαίσθησις λοιπὸν τῶν γευστικῶν αὐτῶν ὀργάνων ἐξασθενεῖ βαθμῆδόν καὶ ἀπόλλυται ὑπὸ τὴν κατ' ὀλίγον παχυνομένην ἐπ' αὐτῶν μεμβράνην, ἐξ οὗ ἡ γεύσις τῶν οἰνοποτῶν διαστρέφεται· οἱ οἰνοπόται δὲν δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι τὰς λεπτοφυστέρως — τὰς οὐσίας συνάμα καὶ ἡδονικωτέρως — τῶν γεύσεων. Ὡς ἐκ τούτου δὲ οὗτοι ἐπιζητοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τὰς οὐσίας ἐκεῖνας, αἰτνες, ἐρεθιστικαὶ οὐσαι, ἐπιπεροῦσιν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς πεπαχυμένης μεμβράνης, καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν γευστικῶν νευρικῶν ὀργάνων, καὶ παρέχουσιν ὅπωςδὴποτε αἰσθησιν τινὰ γεύσεως. Οὕτω δὲ οἱ οἰνοπόται ἀγαπῶσι σφόδρα τὰς ἐρεθιστικὰς καὶ ὀρμειὰς καὶ δηκτικὰς οὐσίας, αἰτνες ἐπιδρῶσιν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν γευστικῶν νευρικῶν ὀργάνων καὶ προκαλοῦσι τὸ αἰσθημα τῆς γεύσεως· ἐνῶ τούναντίον ἀποστρέφονται τὰς ἡπιὰς καὶ ἡδέϊας οὐσίας, ὡς π. χ. τὰς ζαχαρώδεις κλπ.

Πλὴν ἐκτὸς τῆς ἀπώλειας τῆς εὐαίσθησιν τῆς γεύσεως, οἱ οἰνοπόται ἔχουσι καὶ ἄλλας δυσάρεστους ἐνοχλήσεις ἐν τῷ στόματι· ἐκάστην ἰδίως πρῶταν τὸ στόμα εἶνε στεγρὸν καὶ ἀροστον· ἢ γλώσσα δὲ φέρεται ἐπ' αὐτῆς διαρκῶς περίπου ἀκαθαρσίαν (ἐπίχρισμα).

Δὲν εἶνε δὲ ἀτυχῶς ταῦτα μόνον· τὰ ἐν τῷ στόματι δυσάρεστα ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος· αἱ οἰνοπόται ἔχουσιν ἄλλην ἐτι σπουδαιότεραν ἐνοχλήσιν, ἣτις κατ' ὄλον περίπου τὸν βίον αὐτῶν τυραννεῖ καὶ βασανίζει οὐ μόνον ἑαυτοῦς, ἀλλὰ καὶ τὰ παρευρισκόμενα πλησίον αὐτοῦ. Πάντες οἱ οἰνοπόται βασανίζονται ὑπὸ δυσάρεστου ἐν τῷ φάρυγγι αἰσθήσεως φλέγματος, ὅπερ ἀδιαικῶς προσπαθοῦσι νὰ ἐξαγάγωσιν οὐ μόνον δι' ἀγῶνων, ἀλλὰ καὶ διὰ θορύβου λίαν ὀχληροῦ καὶ ἀηδοῦς τοῖς παρευρισκόμενοις ἀτόμοις. Τὸ φλέγμα δὲ τοῦτο προέρχεται ἐξ ἐκκρίσεως βλεννης ἐνεκα χρονίας φλογώσεως τοῦ ὑμένα· τοῦ περικαλύπτοντος τὸν φάρυγγα, ἤτοι ἐκ τῆς χρονίας καλουμένης φαρυγγίτιδος ἐξ οἰνοπνεύματος, ἣτις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε δυσθεράπευτος καὶ λίαν ἐπίμονος.

Ὁ ἐρεθισμὸς δὲ οὗτος οὐχὶ σπανίως ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν πλησίον ἐκεῖ λάρυγγα καὶ προσενεῖ χρονίαν λαρυγγίτιδα μετὰ βράγγους τῆς φωνῆς καὶ βηχῆς δυσεξαλείπτου.

Τὰς σπουδαιότερας ὁμῶς βλάβας ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ στόματος, ἐνθα τὸ οἰνόπνευμα προσενεῖ δια-

ταρᾶζει πολλῶν τῶν ἄνωθι ἐπισημοτέρως. Εἶνε δὲ αἱ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐταὶ τοῦ οἰνοπνεύματος βλάβαι σπουδαιόταται, κατ' ὅσον δὲν ἐνδιαφέρουσι τοπικῶς μόνον τὸν στόμαχον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸν ὀργανισμὸν, τὸ σῶμα, τὴν καθόλου θρέψιν.

Πάντες γνωρίζετε, ὅτι ὁ στόμαχος εἶνε ἐν τῶν σπουδαιότερων ὀργάνων τοῦ σώματος ἡμῶν. Εἰς τὸν στόμαχον ἐρχονται ὅλαι αἱ τροφαί, ἅμα διὰ τοῦ στόματος εἰσαγόμεναι, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον διαμένουσαι ὑφίστανται τὴν κατεργασίαν καὶ προπαρασκευῆν, ἢν καλοῦμεν πέψιν· ὡς ἡλαδὴ ἐν τῷ στόματι αἱ τροφαί, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ λειτουργίας, κατεργάζονται εἰς χυλὸν ἐπιτήθειον, ἵνα ἀπορροφηθῇ ἐκ τῶν ἐντέρων ὡς θρεπτικὸς χυμὸς εἰς τὸ αἷμα.

Ἦδη λοιπὸν φαντάσθητε στόμαχον ἀσθενῆ καὶ λειτουργοῦντα λίαν ἐλαττωματικῶς· τότε τί θέλομεν ἔχει; Αἱ τροφαὶ δὲν θὰ πέπτωνται καλῶς, δὲν θὰ ἀναμυζᾶται δὲ εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἀρκετὸς θρεπτικὸς χυμὸς, καὶ ἐπομένως ἡ καθόλου τοῦ σώματος θρέψις θέλει πάσχει, θέλει τελεῖσθαι ἐλλιπῆς. Ἡ πάθησις τοῦ στόματος, ὡς βλέπετε, ἀντανακλᾷ ἐφ' ὄλου τοῦ σώματος.

Τὸ οἰνόπνευμα λοιπὸν ἐρεθίζει τὸν ὑμένα τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ στόματος, παχύνει καὶ φλογίζει αὐτόν· χρονίως, ἐξ οὗ ὁ χρόνιος κατάρρους τοῦ στόματος ὁ ὀχληρὸς εἰς τε τὸν οἰνοπότην καὶ τὸν ἱατρόν. Εἰς τὸν κατάρρου δὲ τοῦτον ὀφείλονται πρό πάντων πάσαι αἱ γαστρικαὶ διαταραχαὶ τῶν οἰνοποτῶν. Ὁ οἰνοπότης κατ' ὀλίγον παρατηρεῖ, ὅτι ἡ ὄρεξις ἀποχαιρετᾷ αὐτόν· ταύτην δὲ ἀντικαθιστᾷ αἰσθησις βάρους κατὰ τὸ ἐπιγάστριον καὶ πυρώσεως. Ἡ πέψις γίνεται δύσκολος καὶ ἐργώδης καὶ ἀτελής· ὡς ἐκ τῆς παχύνσεως δὲ καὶ τοῦ κατάρρου τοῦ στόματος τελειται ὑπερέκκρισις βλεννης (ἤτοι φλεγμάτων) ἐν τῷ στόματι, συσσωρευομένης ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα, ἣτις προκαλεῖ κατ' ἐκάστην πρῶταν ναυτίαν καὶ ἔμετον.

Μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν αἱ πάθησις αὐταὶ ἐπισύρουν ἄλλας βαρυτέρας ἐν τῷ στόματι βλάβας δυναμένας ἀπ' εὐθείας ν' ἀπειλήσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τοῦ οἰνοπότου, οἷαι π. χ. εἰσὶν ἡ φλεγμονὴ ὄλου τοῦ πάχους τῶν τοιχωμάτων τοῦ στόματος (γαστρίτις φλεγμονώδης χρονία), τὸ ἔλκος τοῦ στόματος, καὶ ὁ καρκίνος αὐτοῦ.

Μεγάλῃ ποσότητι τοῦ οἰνοπνεύματος, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, ἀπορροφᾶται εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἤδη διὰ τῶν φλεβιδῶν τοῦ στόματος· ἐν τούτοις οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν μεταβαίνει καὶ εἰς τὰ ἔντερα, ὅπως καὶ ἐκεῖ ἐνεργεῖ τὸ οἰνόπνευμα ἐρεθιστικῶς καὶ ἐπιφέρει καὶ ἐπὶ τῶν ἐντέρων τὰς ἐξ αὐτοῦ βλάβας. Οὕτως οἱ οἰνοπόται ἐνοχλοῦνται ἐπιμόνως ὑπὸ ἀερίων ἐν τῇ κοιλίᾳ,

καλικῶν πόνων, δυσκοιλιότητος λίαν ἐπιμόνου καὶ ἐνοχλητικῆς, ἐπαλλασσομένης οὐχὶ σπανίως μετὰ διάρροιας, ἣτις κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὡς τὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἑλλάδος μετατρέπεται βραδίως εἰς δυσεντερίαν καὶ δυσεντεροειδεῖς κατάρρους λίαν ἐπιμόνους.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΘ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ.

ΣΕΛΙΑΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

1 Σεπτεμβρίου

"Ἀμα ἐπκηλῆθα ἐξ Αἰγίνης, μετὰ μίας ἑβδομάδος ἀπουσίαν, ἔμαθα ὅτι ἡ Ἑλένη διορίζεται διδασκάλισσα.

Διδασκάλισσα ἡ Ἑλένη! μετὰ τὰ γερμανικὰ τῆς, μετὰ τὰ γαλλικὰ τῆς, μετὰ τὸ μουσικὸν τῆς τάλαντον, ὅπερ τὴν ἀναδεικνύει μίαν ἀπὸ τὰς καλλίστας κυμβαλιστριάς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Ἑλένη ἢ μαθοῦσα τὰ γράμματα ὡς ἐρασιτέχνις καὶ οὐχὶ ὡς ἐπαγγελματίας, ἢ ἀνυμνοῦσα ἐξ αὐτῶν πᾶν ἄλλο παρὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, νὰ γείνη ὑπότροφος ἐνὸς πενιχροῦ δημοτικοῦ ταμεῖου ὑποβάλλουσα καταστάσεις διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐνταλμα καὶ νὰ λάβῃ μισθόν!

"Ἐτρεξα εἰς τοῦ θεῖου μου· εἶνε ἀληθές· θὰ ὑπάγῃ. Τὴν ἀπόφασιν ἔλαβεν εὐθὺς μετὰ τὸν παντελῆ καταποντισμὸν τῆς περιουσίας των εἰς τὸν χρηματιστικὸν ἀνεμοστρόβιλον. Ἡ μητέρα τῆς κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη ἐντόνως νὰ συναϊνέσῃ· ἔπειτα ἤλθεν ἡ σειρά τῶν συγκινήσεων καὶ τῶν δακρύων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ὑπὸ τῆς ἀταράχου ἐπιμονῆς τῆς Ἑλένης.

Ἡ Ἑλένη ὁμιλεῖ ἀπλοῦστατα, φυσικώτατα περὶ τοῦ διορισμοῦ τῆς· δὲν φορεῖ τὴν προσωπίδα τῆς αὐταπαρησίας· ὁ ἀληθὴς ἠρωϊσμὸς εἶνε νὰ μὴ ἀρίνη τις τοὺς ἄλλους νὰ ὑποπτεύωνται ἠρωϊσμὸν· δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου ἡ θυσία ἢ γινομένη μετ' ἀναστεναγμῶν· μοῦ ἐνθυμίζει τὰ πρόβατα τὰ συρόμενα εἰς τὸ σφαγεῖον βελάζοντα.

Μοὶ ἀνέθηκε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ νὰ ἐρωτήσω πότε θὰ τῆς σταλῇ ὁ διορισμὸς τῆς διὰ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς. Τί πληθος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον! αἱ κλίμακες, ἡ αἴθουσα, οἱ διάδρομοι, τὰ δωμάτια, κατὰ μεστὰ διδασκάλων· ποικιλία μορφῶν καὶ ἐνδυμασιῶν· ὁ ὑψηλὸς πῖλος καὶ ἡ βεδιγγότα τοῦ καθηγητοῦ τοῦ γυμνασίου ἐρχεται εἰς δημοκρατικώτατην ἐπαφὴν μετὰ τὸν τρυπημένον σουρτοῦκο καὶ τὸν ἀπότριπτον κούκκο του τριτοβαθμίου δημοδιδασκάλου ἢ γραμματικοδιδασκάλου· κάπου κάπου φαίνεται καὶ καμμία διδασκάλισσα μετὰ τῆς ἀπαραιτήτου φεσοφόρου, τσεμπεροφόρου ἢ καλεμκεροφόρου γράϊας συνεδοῦ του· ἀληθὲς δασκαλοπάζαρο· ὁ καθὲς ἤλθε νὰ μᾶθῃ κάτι τι· τοῦ διω-

ρίσθη; μήπως ἀπελύθη; μήπως τὸν ἐπέταξεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς Ἑλλάδος ἢ δυσηρεστημένη μερίς; ἀντίθεσιν ζωνῶν πρὸς τὴν συνεσταλμένην, τὴν παθητικὴν περιέργειαν τούτων, κάμνει τὸ ἀγέρωχον τῶν βουλευτῶν, οἵτινες ὑψαύχενες μεταβαίνουν ἀπὸ τμήματος εἰς τμήμα, εἰς τὸν ὑπουργόν, ὅπως ἐκφράσουν τὰς εὐχαριστήσεις των ἢ τὰ παράπονά των διὰ τοὺς γενομένους διορισμούς.

Εἰσέρχονται εἰς τὸν διάδρομον τοῦ τμήματος τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως· οὐδεὶς ὑπάλληλος ἐντὸς οὐραίου, κλωβίου μᾶλλον διὰ ζυλίνων κιγκλιδίων περιφράκτου, βλέπει ἓνα γέροντα διοπτροφόν.

— Ὁ κύριος Κ. εἶν' ἐδῶ;
Μὲ παρατηρεῖ ἀτενωῶς καὶ μοῦ λέγει:

— Ὅχι.

Ἄλλ' ἐπειτα, ὡσεὶ μετενόησε, μὲ πλησιάζει, μ' ἐρωτᾷ ἐμπιστευτικῶς:

— Μήπως εἶσθε σεῖς ἐκεῖνος, ὃν περιμένει;

Ὁ τρόπος τοῦ ἐκέντησε σφόδρα τὴν περιέργειάν μου. Καὶ ἐκτὸς τούτου πόθεν εἰξευρα ἐγὼ ὅτι δὲν μ' ἐπερίμενε;

— Ναί, τοῦ εἶπα.

— Τότε εἶνε ἐδῶ.

Ἐγείρεται, μὲ λέγει νὰ τὸν ἀκολουθήσω, προηγούμενος μυστηριωδῶς ὡς συνωμότης, μὲ παραδίδει εἰς γέροντά τινα ἀπόμαχον καὶ τοῦ φιθυρίζει εἰς τὸ οὖς μίαν λέξιν, οὗτος δὲ μὲ ὀδηγεῖ μὲ τὸ αὐτὸ ἄφωνον καὶ ἐπίσημον ἦθος διὰ σκολιοῦ διαδρόμου εἰς ἀπόκεντρον οὐραίου, ἐν τῷ ὁποίῳ μετ' ἄλλων δύο ὑπάλληλων τοῦ Ἰπουργείου βλέπω τὸν φίλον μου κολυμβῶντα εἰς θάλασσαν χαρτιῶν.

Τὸν ἠρώτησα διὰ τὴν Ἑλένην μὴ εἶδετε τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ μεταξὺ σωρείας ἄλλων κακοήχων, βαρβαροφώνων ὀνομάτων, διέκρινα τὸ γλυκὺ καὶ εὐγενὲς τῆς ὀνομα. Ἐπέρασε καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἑλένη!

3 Σεπτεμβρίου.

Σήμερον τῇ ἐκοινοποιήθη ὁ διορισμὸς τῆς. Μοῦ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, μὲ συνεκίνησε τόσον αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τὸ φυλάξω καὶ τὸ ἀντέγραψω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἀυγούστου 1884.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Διημ. Ἐκπαίδευσως

Ἀριθ. 12284.

Πρὸς τὴν Ἑλένην Ν. . . δημοδιδάσκων Α' τάξεως.

Δυνάμει τοῦ ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12284 ἡμετέρας πράξεως δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 347 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως διόριζο-

μέν σε εἰς τὸ ἐν . . . . . τοῦ ὁμωνύμου δήμου δημοτικῶν σχολείων τῶν θηλέων ἐπὶ μισθῷ ὀρ. ὀδοῦχοντα κατὰ μῆνα, πληρωτέων σοι μετὰ τῶν λοιπῶν κατὰ τὸν νόμον ἀποδοχῶν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ ταμείου καὶ παραγγελλομέν σοι νὰ μεταβῆς ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν σου καὶ ἀναλάβῃς τὰ καθήκοντά σου, ἀφ' οὗ ὄψις ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς τὸν τεταγμένον τῆς ὑπηρεσίας ὄρκον. Ὁφείλεις δὲ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διδασκαλίας νὰ γνωρίσῃς ἐξαιρετικῶς ἀπ' εὐθείας τὴν εἰς τὴν θέσιν σου μεταβατὴν εἰς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἄλλως θέλομεν σε θεωρήσει ὡς μὴ ἀναλαβούσαν τὰ καθήκοντά σου καὶ θέλεις ὑποστῆ τὰς ἐκ τοῦ νόμου συνέπειας.

Ὁ Ἰπουργός.

Ὅτε τῆς ἐνεχείρισα τὸ ἔγγραφο τοῦτο καὶ ἤρχισε γὰ τὸ ἀναγινώσκει τὴν παρετήρησιν ἀτενωῶς. Ἴσως διότι δὲν ἐπρόφρασε νὰ κρατήσῃ ἐαυτῆς, ἴσως διότι δὲν ὑποπεύθη ὅτι κατεσκόπευον τὰς κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας τῆς, εἶδον ὅτι τῇ ἔκαμιν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν ἢ βαρεῖα ἐκείνη οἰκειότης τοῦ ἀνωτέρου πρὸς τὸν κατώτερον, τὸ σὲ ἐκεῖνο τὸ τὸσάκις ἐπαναλαμβάνομενον καὶ ἡ ἐν τέλει ἀπειλή περὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου συνεπειῶν. Ἄλλ' ἀναμνησθεῖσα τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς ἐαυτὴν νὰ ὑπομείνῃ καρτερικῶς τὰ πάντα, ἠσύχασε διὰ μίαν. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἦτο ὡς λίθος βληθεὶς εἰς ἡρεμουσάν θάλασσαν, ἐτάραξε τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ στιγμὴν ἀλλ' ὅπως ἐκεῖ τὰ κύματα ἀναλαμβάνουσι τὴν νοητὴν τῆς γαλήνης ἀπαλότητα οὕτω καὶ ἡ μορφή τῆς ἀνέλαβε τὴν γλυκεῖαν τῆς ἔκφρασιν, καὶ ἡ ἡρεμία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παραχθὲν βλέμμα τῆς. Ἡ ἐπιφάνεια ἠσύχασεν ἀλλὰ τὸ βάθος, τί κρύπτει τὸ βάθος; ὦ! πῶς ἠθέλα νὰ εἰξεύρω τί γίνεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην! πῶς ἠθέλα νὰ μελετήσω τὴν ἐνδόμυχον ἐργασίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ ἀθρὰ κόρη τῶν αἰθουσῶν μετεμορφώθη εἰς ἡρώδα τοῦ καθήκοντος, ἡ περιστερὰ τῆς εἰρήνης μετεβλήθη εἰς ἀπὸστολον τοῦ πολέμου, καὶ τοῦ μᾶλλον ἀμειλίχτου πολέμου, τοῦ περὶ τῆς συντηρήσεως.

5 Σεπτεμβρίου.

Σήμερον εἰς τὰς 10 π. μ. ἀνεχώρησεν ἐλυπηθὴν διότι σπουδαία ἐργασία μ' ἐκώλυσε νὰ τὴν προπέμψω μέχρι τοῦ Πειραιῶς τὴν συνοδεύει ὁ πατήρ τῆς, ὅστις εἶνε τόσον καταβεβλημένος ἠθικῶς ὥστε παθητικῶς, ἀνευ ἀντιστάσεως ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν τῆς θυγατρὸς του. Τῷ φαίνεται φυσικὸν ἀφ' οὗ ἤρχισε τὸ κατρακύλημα, νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν οἰκίαν των, ὅπου ἔμεινα μέχρι τῆς 11 π. μ. Ἐύρον τὴν μητέρα τῆς κλαίονσαν, ὡς καὶ τὰς μικρὰς τῆς ἀδελφάς· προσεπάθησα νὰ τὰς παρηγορήσω καὶ

Εἰς Πῆθνον

— Πουλὶ μου, πόθεν ἔρχεσαι; μοῦ φαίνεται σὰν ξένο,
Καὶ σὰν νὰ γνωρίζομεθα, πουλάκι ἀγαπημένο.
Κάπου σὲ εἶδα, σ' ἄλλη γῆ, καὶ σ' ἄλλα, σ' ἄλλα μέρη,
Σοῦ ἤλιου τὸ ξεφάντωμα, σ' Ἀπρίλι τὸ λημέρι.
Μὴν εἰσ' ἀπ' τὴν Πατρίδα μου; μὴν εἰσ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα;
Ἐχεις τὴν στάσι εὐγενεὴ καὶ στὴ μαιριά σου ἀκτίνα...
— Κί ἐγὼ σὲ ξέρω! ἔχομε τὰ δυὸ μας μιά πατρίδα!
Πόσαις φοραῖς κατάχλωμο στὴν ἐδοχὴ σὲ εἶδα,
Στὸ περιγιάλι, στὸ βουρὸ, στὸ κοιμητήρι πέρα,
Στὴ πλάκα ποῦ ἐσκέπασε τὸ γέρο σου πτερά...
Θυμᾶμαι ἔκλαιες ἐσὺ κ' ἐγὼ ἐτραγουδοῦσα,
Μέσα σὲ φύλλωμα ἰτιῶς γιὰ ἐδικὴ σου χάρι.
Κ' ἐγλύκαίνα τὸν πόνο σου γιατί σ' ἐσυμκοινοῦσα!
Μιὰς μάνας εἶμασε παιδιὰ κ' ἐνὸς δειτροῦ κλώνοι!
— Πουλὶ μου, δὲν λησμόνησα τὰ μέρη πῶς ἔχω κλάψει;
Καλὰ θυμοῦμαι τὴν πτωχὴν καρδιά ποῦ ἔχω θάψει...
Ὅμως ἐσὺ, πῶς ἄρσεις τὰ πράσινα λειβάδια;
Κ' ἤλθες στὴ γρονιασμένη γῆ καὶ στ' ἄλωτα σκοπόδια;
Σύρε, πουλί, χειμῶνας, μὴν εὐρῆς ἐδῶ μῆμα!
Κρίμα στὰ δυὸ σου τὰ φτερά, στὰ δυὸ φτερά σου κρίμα...
— Μὴμα ζῆτω κ' ἦλθα γι' αὐτὸ στὴ γῆ τὴν παγωμένη!
Κάτω ἐκεῖ ζῆς καὶ νεκρὸς... Ἐδῶ κανεὶς πεθαίνει!
— Γιατί, γιατί, πουλάκι μου, στῆς νεότητος σου τὴν ὥρα,
Γυρεύεις τόφο ἔρημο στὴ μαύρη τούτη χώρα.
Κ' ἀνίσως χέρο ἐπιθυμῆς κ' ἀν τόφο θάλης στρώμα,
Δὲν προτιμᾶς νὰ κοιμηθῆς σ' ἀγαπημένο χώμα,
Νέχης στὸ πλάι ἀδελφῶ, μανούλα τὸ πλευρὸ σου,
Καὶ νὰ μυραῖνι πασχάλζα τὸ ὕστερ' ὄνειρό σου;
Πᾶμε νὰ φύγωμε, πουλί, ὁ χάρος πρὶν μᾶς νοιώσῃ!
Κί ἂν ἔχης πίκρα θὰ διαβῇ περὶ κί αὐτὴ ἄκομα...
Μιὰ ἀκτίνα τοῦ πατέρα μας τοῦ ἤλιου θὰ μᾶς σώσῃ
Καὶ θεὰ πάρωμε ζωὴ στῆς μάνας μας τὸ χῶμα!

Τελιάνιον, 28 Αὐγούστου 1882.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΚΟΣ.

ΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΡΟΥΠ

Τὸ ὄνομα Κρούπ, τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ μεγάλου ἐν Ἑσσην ἐργοστασίου, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶνε διαβήτον ἐκ τῶν φονικῶν προϊόντων, τὰ ὅποια προμηθεύει εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα. Ἐπαρκῆ ἰδέαν περὶ τῆς σημαντικότητος τῶν κατασκευαστῶν τούτων παρέχουσιν αἱ ἐπόμεναι ἀπογραφικαὶ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἐρανίζομεθα ἐκ τινος γερμανικῆς ἐφημερίδος. Κατὰ τὸ 1860 τὰ ἐργοστάσια Κρούπ εἶχον μόνον 1764 ἐργάτας· κατὰ τὸ 1870 εἰργάζοντο ἐν αὐτοῖς 7,084 καὶ σήμερον περὶ τὰς 20,000. Ὑπολογίζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐργατῶν τούτων, φθάνομεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 65,381 ἀτόμων, ἐξ ὧν 29,000 κατοικοῦσιν εἰς οἰκήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Κρούπ. Ἡδὴ τὸ μέγα κατὰσθημα περιλαμβάνει ὀκτώ τμήματα: 1) τὰ ἐν Ἑσσην ἐργοστάσια 2) τρία ἀνθρακωρυχεῖα· 3) 547 μεταλλεῖα σιδήρου ἐν Γερμανίᾳ· 4) ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐν Ἰσπανίᾳ· 5) τὰς μεγάλας καμίνας· 6) εὐρὸ οἰκόπεδον 17 χιλιομέτρων, ὠρισμένον εἰς τὰ πειράματα τῶν βολῶν· 7) ἕτερα οἰκόπεδα 7 χιλιομέτρων, καὶ 8) 4 ἀτμόπλοια διὰ τὰς θαλασσίους μετακομίσεις. Εἰς 11 ἀριθμοῦνται αἱ ἐν χρήσει μεγάλαι καμίνοι, καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς 1542. Ἐν τοῖς διαφόροις ἐργοστασίοις ὑπάρχουσι 439 ἀτμοκίνητοι λέβητες,

ἀνέφερα μερικὰ παραδείγματα εὐγενῶν κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, οἵτινες πολὺ μεγαλειώτερας ἀξιώσεις ἔχοντες ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, ἔργειαν διδάσκαλοι καὶ χειρῶν κττες, καὶ ἓνα βασιλεῖα τῆς Γαλλίας, ὅστις παρέδιδε μαθηματικὰ εἰς τὴν Σουηδίαν ἀποζῶν καὶ πληρῶν τὰ διδάκτρα τῆς ἀδελφῆς του· ἄλλ' ἐν ᾧ προσπαθῶ νὰ πείσω τὰς ἄλλας, ἐγὼ αὐτὸς μένω ἀμετάπειστος καὶ συλλογίζομαι τὴν πεκραμένην μοῖραν τῆς Ἑλένης. Ὡς πάντοτε μοῦ συμβαίνει, ἡ σκέψις αὕτη συνταράττει ἄλλας ὁμοίας, εἰς τὸ βάθος τῆς μνήμης μου πρὸ πολλοῦ λησμονηθείσας, καὶ τὰς φέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Καὶ βιαίως, ἀλλεπαλλήλως, μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν ὅλα ὅσα ἔχω ἀκούσει περὶ διδασκαλιστῶν: τὴν θανάσιμον ἀνίαν ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ ἐπαρχιακοῦ καὶ χωρικοῦ βίου, τὰς πικρίας, ἃς ποτίζονται προσοικειομένη κατ' ἀνάγκην οἰκογενεῖας τινὰς τοῦ τόπου καὶ ἐξεγείρουσα κατ' αὐτῆς τὴν μὴν τῶν τῆς ἀντιθέτου μερίδος, τὴν ἰταμὴν συμπεριφορὰν τῶν ἐντοπιῶν νέων θεωρούντων αὐτὴν ἀδέσποτον κτήμα καὶ φιλοτιμουμένων τίς νὰ τὴν καταλάβῃ πρῶτος καὶ τὰς μογηρὰς περὶ διδασκαλιστῶν παραδόσεις, κατ' ἃς ἡ διδασκάλισσα μεταβαίνουσα νὰ διδάξῃ τὴν ἠθικὴν εἰς μέρος τι ἀπέργεται ἐκεῖθεν ἀνευ αὐτῆς ὡς ἔμπορος ἐκποίησας τὰ ἔμπορευμά του: καὶ τὰ κακεντρεχῆ τραγούδια:

Δασκάλισσά μου Ἰάχαρη, δασκάλισσά μου μέλι
δασκάλισσά μου κρῖνο νερὸ ποῦ πίνομε οἱ ἀγγέλοι.

Μὲ κατελάμβανε δὲ βαρεῖα θλίψις ὅσον ἐσυλλογιζόμην τὸν βόρβορον αὐτόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ διέλθῃ οἷχως νὰ μολύνῃ τὰς λευκάς τῆς πτέρυγας ἡ Ἑλένη.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνεχώρουν, παρετήρησα κλειστὸν καὶ βωδὸν τὸ ἔως προχθῆς μαγευτικῶς κελαδοῦν κλειδοκύμβαλόν τῆς. Διατί δὲν τὸ ἔλαβε μαζί τῆς; Ἡ μήτηρ τῆς μοῦ εἶπεν ἐτι ἡ κωμόπολις ὅπου τὴν διώρισαν εἶνε πολὺ ὄρεινὴ καὶ οἱ ὁδοὶ τόσον κακοὶ ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ μετακομίσουν· ὀλίγον ἔλειψε νὰ δακρῶσω. Εἰς ποῖαν λοιπὸν θὰ ἐμπιστευέται τὴν λύπην τῆς, τὴν χαρὰν τῆς, — καὶ ποῦ θὰ τὴν εὐρῆ τὴν χαρὰν τῆς! — ἡ ταλαίπωρος κόρη! ὅταν αὐτὴ θὰ κρατῇ τὰ δάκρυά τῆς διὰ τίνος θὰ ὀλοφύρηται; Δυστυχῆς Ἑλένη! Τὸ ἐφαντάζεσθαι ποτε ἐτι τὰ γράμματα, τὰ ὅποια ἐμάνθηνες ζωηρὰ καὶ πετακτῆ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, θὰ ἐπήγαίνεις εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἑλλάδος μίαν ἡμέραν νὰ τὰ πουλήσῃς... Δ**

« Δὲν πιστεύω, ἔλεγεν ὁ κόμης Δέρβυ πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Γλασκώβης, ὅτι ἄνθρωπος ἀνευ ἐργασίας, ὅσον καὶ ἂν ἀγαπάται καὶ τιμᾶται ὑπὸ τῶν ἄλλων, αἰσθάνεται ἐαυτὸν πράγματι εὐτυχῆ. Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως, δεῖξατέ μοι περὶ τί ἀσχολεῖσθε, ὅπως εἶπω ὅποιοι εἶσθε. »

82 ατμοκίνητοι σφύραι και 350 ατμοκίνητοι μηχαναί δυνάμει 185,000 ἵππων. Μόνον ἐν Ἑσσεσεν ἀπαιτοῦνται διὰ τὰς ἐργασίας 28 σιδηροδρομικαὶ μηχαναί, 888 βαγόνια, 69 ἵπποι, 191 χιλιόμετρα τηλεγραφικῶν γραμμῶν, και 35 σταθμοί. Τὸ ἐργοστάσιον Κρουπ εἶνε, ἄνευ ὑπερβολῆς, τὸ σημαντικώτατον τῆς ὑψηλίου.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο καθηγηταί τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς οἱ κκ. X. και Περικλῆς K. εἶνε ἐντελῶς φαλακροί. Ὁ εἰς τούτων ὅμως, ὁ K., νομίζων ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει τοῦτο φορεῖ περούκα. Ἡμέραν τινὰ εὐρεθέντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπιόσθηκα διὰ λόγων ἐπὶ τινος χωρίου τοῦ Πλάτωνος. Μετ' ὀλίγον συνητήθησαν πάλιν εἰς τὸν περίπατον. Ὁ καθηγητῆς K. εὐρῶν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ πειράξῃ τὸν ἀντίπαλον του, ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὸν X., «Κάλημέρα σας, Κύριε Πλάτων» τῷ λέγει σκωπτικῶς. «Καλημέρα σας, Κύριε Περούκλις» — ἀπαντᾷ ὁ X. μειδιῶν χαιρεκάκως.

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν:

- Μπᾶ, Σοφία, πάλι καινούργιο φόρεμα ἔκανες;
- Μάλιστα, κυρία· μὰ και σεις ἐκάματε καινούργιο.
- Naί, μοῦ τὸ ἔκαμεν ὁ ἄνδρας μου.
- Μὰ και τὸ ἴδιόν μου μοῦ τῶκανε ὁ ἴδιος.

Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ Πειραιῶς - Πελοποννήσου:

- Τί στενοχώρια φοβερά! Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κουνῆσῃ τὰ πόδια του.
- Ἀφοῦ πηγαίνομε μὲ τὸ σιδηρόδρομο, τί τὰ θέλεις τὰ πόδια σου;

Κατὰ τὴν συνοικίαν Ψυρρῆ ἐν τρυφερὸν ἀνδρόγυνον εἶχεν ἔλθει εἰς χεῖρας. Εἰς ἱερεὺς ἐκεῖ παριστάμενος προσκαλεῖται ὑπὸ τῶν γειτόνων νὰ χωρίσῃ τοὺς διαπληκτιζομένους. Ἄλλ' ὁ σεβασμιος πατήρ δὲν ἐννοεῖ νὰ ταραχθῆ. — Δὲν ἤξεύρετε, ἀπαντᾷ, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον λέγει: Θεὸς ὁ Θεὸς συνέξευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ ἀγίῳ Ὁρει μοναχῶν ὑπολογίζεται κατὰ προσέγγισιν εἰς 4 μέχρι 5 χιλιάδων. Πλὴν αὐτῶν ὑπάρχουσι και τριτχιλοὶ περίπου λαϊκοὶ ἐπὶ τοῦ Ὁρους, εἴτε ὡς ἐμπορευόμενοι, εἴτε ὡς ἐργάται διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν αὐτοῦ, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται κατὰ τὰς περιόδους τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἡ εἰσσοδος γυναικῶν και ἐν γένει θηλυκῶν ὄντων εἶνε, ὡς γνωστὸν, ἀσθηρῶς ἀπηγορευμένη ἐν

Ἄγιῳ Ὁρει. ἡ δὲ ἀπαγόρευσις αὕτη προβαίνει πολλάκις μέχρι μικρολόγου αὐστηρότητος. Πράγματι οὐδὲν ἔχων θηλυκοῦ γένους ἀπαντᾷ ἐπὶ τοῦ Ὁρους. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βίβλῃ ἀπὸ Ξηρᾶς οἱ φύλακες ἐξετάζουσι τὰ εἰσαγόμενα ζῶα, και ἀπὸ θαλάσσης ὁμοίως αὐστηρὰ ἐνεργεῖται ἐξέλεξις. Οὕτω δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα οὔτε θηλυς ἵππος, οὔτε ὄνος, οὔτε ἡμίονος, ἀλλ' οὔτε πρόβατον θηλυκόν, οὔτε αἶξ, οὔτε ἀλεκτορὶς ἀκούμη. Βλέπει τις ἐνίοτε μικρὰ τινὰ ποίμνια αἰγῶν, ἀλλ' εἶνε ὅλοι ἄρρηνες, οἱ πτωχοὶ ἀλέκτορες μονάζουσι και αὐτοὶ περιπαθῶς ψάλλοντες τὸν ὄρθρον των, και ὡς ἐνταῦθα προμηθεύονται ἐξωθεν. Ἄλλὰ προσεῖτι δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι οὐδὲ κύνες ὑπάρχουσι ἐνταῦθα, καθὸ μὴ ἔχοντες τὴν αἴρεσιν τῆς δικαιώσεως τοῦ εἶδους, και εἶνε ἡ μόνη χώρα ἐν Τουρκίᾳ ὅπου λησμονεῖ ὁ ἄνθρωπος τὰς ὕλακας αὐτῶν. Τὸ μόνον ἐκ τῶν κατοικιδίων ζῴων, ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀνεκτόν, εἶνε ἡ γαλῆ, και μέχρι τινὸς εἶνε τοιοῦτον ἱεροκρυφίως παρὰ τοῖς ἀνευλαθεστέροις τῶν κοσμηκῶν, ἀλλὰ κατὰ περιόδους πάλιν ἐξέρχονται οἱ κλητῆρες τῆς Κοινότητος και ἐξολοθρεύουσι τὰς θηλυκάς, και οἱ μοναχοὶ εἰσιν ἠναγκασμένοι, ὡς ἄλλως τε τὰ πλείστα πράγματα, νὰ προμηθεύονται ἀλλαγῶς τοὺς φύλακας τῶν τροφίμων και τῆς ἡσυχίας, διότι οὐστυχῶς οἱ μὲν διαφεύγουσι τὴν ἀδυσώπητον ἄλλως διατάξιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἰπὸ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς εἶνε γεγονός ὅτι αἱ γυναῖκες οὐδέποτε πατοῦσι τὸ Ἅγιον Ὁρος, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ διάταξις αὕτη διετέλεσε κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους τουλάχιστον ἀπολύτως ἀπρόσβλητος, και τοὶ ἄλλως οἱ μοναχοὶ προσεπάθησαν νὰ περιορίσωσι τὴν ἄδειαν εἰς στενοτάτην ἔννοιαν. Οὕτως ἀναφέρεται ὅτι πρὸ δωδεκαετίας περίπου, Ἄγγλος τις λόρδος ταξειδεύων ἐπὶ ἰδίᾳ θαλαμηγοῦ μετὰ τῆς συζύγου του, προσήγγισε και εἰς Ἅγιον Ὁρος παρὰ τὴν Μονὴν Βατοπεδίου. Ἐπιτροπὴ μοναχῶν μεταβάσα παρ' αὐτῷ ἐδεξιώθη εὐγενῶς τὸ ζεῦγος, ἀλλ' ὑπενόησατο ἐνταῦθα ὅτι δὲν θὰ ἔχουσι τὸ εὐτύχημα νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν ἀξιότιμον λαϊκὴν ἐπιτρέποντες αὐτῇ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Μονῶν διὰ τὸν λόγον τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως. Οὐδὲν ἤττον ἐφιλοφρονήσαντο τοὺς Ἄγγλους ἐν περιπτέρῳ τινὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς, και ὁ λόρδος ἄλλως δὲν ἐζήτησε νὰ παραβῆ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπραξεν ἄλλοτε και πρὸς ὁμογενὴ οἰκογένειαν, και μόνον ὑπὲρ τῆς μεγάλης δουκίσσης Μαρίας Νικολαέβνας, ἧτις ἐπεσκέψατο τὸ Ὁρος πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐδέησε νὰ δοθῆ σιωπηλῇ ἄδεια τῆς Κοινότητος, τὴν ὅποιαν ἄλλως ἐξ εὐλαβείας ἐκείνη δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ, και ἐξῆλθε μόνον εἰς τὴν Ρωσικὴν Μονὴν, και ἤρκει δι' αὐτὴν ὅτι εἶδε και προσεκύνησε τὸ Ὁρος και μόνον ἀφ' ἐνὸς σημείου.